

ΜΙΚΡΟΙ

ΦΑΝΤΟΜΑΙ

Ο ΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Ο
ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΑΡ.
4

ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ : Η ΛΕΞΙΣ ΗΡΩΑΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΛΗΝΑΣ

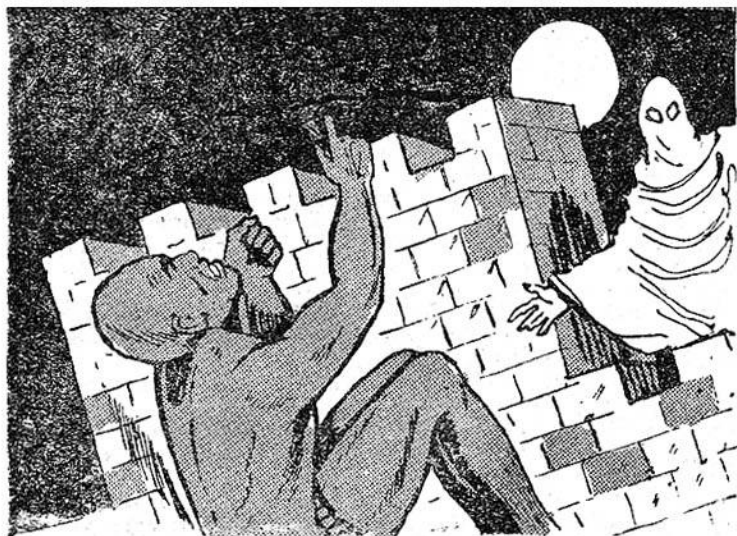
ΑΡΙΘ.

4

**ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΕΣ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ**

ΔΡΧ.

2

Ὁ μουγγὸς γίγαντας Κουραμπάν, κυνηγημένος ἀπὸ τὸ Φάντασμα, γκρεμίζεται ἀπὸ τὴν ψηλὴ σκεπὴ τοῦ Πύργου.

Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

**ΤΑ ΛΑΘΗ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ !**

Ὁ Φαντεκέξ ἀνάδει ἓνα μα-
κρὺ φυτίλι κάτω στὴ μεγάλη
μπαραταποθήκη τοῦ Μαύρου
Πύργου, ὕστερα μαζὶ μὲ τὴ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Δανάη, καταφέρνουν νὰ βγοῦν
ὄχι μόνο ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο, μὰ
κ' ἔξω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχό του.
— Ὅπου καὶ νᾶναι, θ' ἀκου-

στή τὸ «Μπούμμμμ!» ξεφωνίζει με̐ κέφι ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας! Ὁ καὶ τὸ πελεκούδι, ἀδερφέ μου!... Ὁ σπᾶσουμε... δίσκουσ!

Ὅμως ἡ Δανάη θυμᾶται ξεφνικά τὸν ἀγαπημένο της σύντροφο:

— Φαντεκέξ! τοῦ κάνει με̐ φρίκη κι ἀπόγῳσι.

— Τί τρέχει;

— Ὁ Ἄρης πού εἶναι; Μήπως βρίσκεται μέσα στὸν Πύργο;

Ὁ Τζωννυτζὼν γνωματεύει ἀτάραχος:

— Μπορεῖ καὶ νὰ βρίσκεται! Τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους!

Τὸ Κορίτσι ἀγωνιᾷ:

— Καὶ θὰ προλάβῃ νὰ βγῇ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι;

— Γιὰ «πρὶν ἀπ' τὴν ἔκρηξι» δὲν ξέρω, τῆς ἀποκρίνεται. «Μετὰ τὴν ἔκρηξι», ὅμως θὰ... βγῇ ὅπως-ὅποτε! Ἀλλὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή, ψηλὰ στὶς πολεμίστρες τοῦ Μαύρου Πύργου, ἀκούγονται οἱ ἀνὰ κρηθρες τοῦ Κουραμπᾶν με̐ τὴν κομμένη γλῶσσα. Τρέχει ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ νὰ σωθῇ... Τὸ φοβερὸ Φάντασμα πού ξέρουμε, (*) ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κυνηγᾷ κ' ἐκεῖ πάνω!...

Ἡ Δανάη, πού λυπᾶται τὸν δυστυχισμένο γίγαντα, τοῦ φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

— Ἐ, Κουραμπάσααν!... Βάλαμε φωτιά στὴ Μπαρουταποθήκη! Σὲ λίγο ὁ Πύργος θὰ

(*) Διάθασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 3, με̐ τὸν τίτλο: «ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ.»

τιναχθῇ στὸν ἀέρα! Κατέβα γρήγορααα!... Ὁ σκοτωθῇ!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἄμοιρος σκλάβος τοῦ Δράκουλα, παταπατάει. Γκρεμοτσακίζεται κάτω ἀπὸ τὸ θεόρατο ὕψος τοῦ Μαύρου Πύργου! Ἀπομένει, ἐκεῖ πού ἔπεσε, ἀκίνητος! Νεκρός!

— Τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους! μουνμουρίζει πένθιμα ὁ Φαντεκέξ.

Ὅμως νά: ταυτόχρονα καὶ τὸ Φάντασμα — πού στὸ μεταξύ ἔχει φθάσει στὸ σημεῖο τῆς σκεπῆς, ἀπ' ὅπου ἔπεσε ὁ Γίγαντας — ἀκούγεται νὰ ρωτᾷ δυνατὰ κι ἀνήσυχτα:

— Ἀλήθεια, Δανάη;! Βάλατε λοιπὸν φωτιά στὴ μπαρουταποθήκη; Ὁ γίνῃ ἔκρηξι;

Εἶναι ὁ Ἄρης, μεταμφιεσμένος σὲ φάντασμα.

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ ὁ ἀπαίσιος Μαύρος Πύργος θὰ τιναχθῇ στὸν ἀέρα!...

Ἀλλοίμονο!... Τὸ Ἑλληνόπουλο, πού βρίσκεται στὶς θεόρατες πολεμίστρες του, δὲν προφθαίνει πιά νὰ κατέβῃ. Ὁ μείνῃ ἐκεῖ καὶ θὰ γίνῃ σκόνη!...

Ἡ Δανάη βγάζοντας μιὰ κραυγὴ ἀπογνώσεως σωριάζεται κάτω λιπόθυμη!...

Ἐνῶ ὁ Φαντεκέξ — ψυχραίμος κι ἀτάραχος ὅπως πάντα — φωνάζει στὸν Ἄρη:

— Πολύ... πολυτεχνίτης εἶσαι, ἀδερφοῦλη μου! Πότε Δράκουλας! Πότε Πολιτισμάνος! Πότε Φάντασμος! Τώρα θὰ γίνῃς καὶ... Μακαρίτης! Ἐτσι εἶναι: τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους!

Ὅμως ὅχι!

Τὴν ἴδια στικμή, ὁ Μικρὸς

Φαντομάς, κάνει μιὰ άφάνταστη τρέλλα! Κάτι που κανένας άλλος δέν θά τολμούσε ποτέ ν' άποφασίση!...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΝΑΜΟΝΗ

Και νά: Γυρίζει γρήγορα, πρὸς τὰ κάτω, τὸ μικρό, μὰ έντονα σὲ φῶς, κλεφτοφάναρό του. Ἀπὸ τὸ ὕψος πού βρίσκεται, φωτίζει βαθειά τὸ ἔδαφος. Καί, πολὺ άμυδρά, ξεχωρίζει τὸ σημείο πού βρίσκεται πεσμένο άνάσκελα τὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ νεκροῦ Κουραμπάν!...

Ἔτσι προσανατολίζεται κά-

πως. Ἐνῶ ταυτόχρονα σχεδόν, κάνει ένα τραγικό πῆδημα θανάτου!

Εὐτυχῶς!... Ὁ τολμηρὸς Ἄρης πέφτοντας μὲ άφάνταστη ὁρμή, βρίσκει καὶ κτυπάει, ὄχι στὸ πλακόστρωτο τῆς αὐλῆς — ὁπότε θά σκοτωνόταν κ' ἐκεῖνος — ἀλλὰ πάνω στὸ πῶμα τοῦ άψυχου Γίγαντα!...

Καὶ δέν παθαίνει τίποτα!... Ἀμέσως, τρέχοντας καὶ πηδώντας σάν τσακάλι, βγαίνει ἀπὸ τὸν περίβολο μὲ τὰ κυπαρίσσια. Ἀρπάζει στὰ χέρια του τὸ λιπόθυμο Κορίτσι. Καὶ συνεχίζει νὰ τρένη νιὰ νὰ ξεμακρῶ-

Ὁ Ἄρης, ἡ Δανάη καὶ ὁ Φαντεκέξ περιμένουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὴν τρομακτικὴ ἔκρηξη.

νη απ' τὸ μέρος πού, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, θὰ γίνη ἡ τρομακτικὴ ἔκρηξις!

Ὁ Φαντεκὲξ τὸν ἀκολουθεῖ ἀτάραχος. Τὸ βῆμα του εἶναι ἄργον, σὰ νὰ πηγαίνει περίπατο!

— Τρέξε, βλάκα! τοῦ φωνάζει ὁ Ἄρης! Τρέξε καὶ θὰ σκοτωθῇς!

Ὁ Τζωννυτζών, κουνάει τὴν ἀνοικονόμητη κεφαλα του:

— Ἀφοῦ καὶ νὰ τρέξω θὰ σκοτωθῶ, γιατί νὰ μὴ σκοτωθῶ, πηγαίνοντας μὲ τὸ... πάσσο μου;

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς ξεμακραίνει πιά σὲ σημεῖο πού νὰ μὴν ὑπάρχει κίνδυνος. Πετᾷ ἀπὸ πάνω του ὅλ' αὐτὰ πού τοῦ διναν τὴν ἐμφάνισι φαντάσματος.

Στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει καὶ ἡ Δανάη:

— Γίνηκε ἡ ἔκρηξι; ρωτᾷ χαμένα.

— Ὁχι, ἀκόμα! τῆς ἀποκρίνεται ὁ Ἄρης.

— Γιατί;

Ὁ Φαντεκὲξ θυμώνει:

— Πολὺ βιαστικὴ εἶσαι! Ἡ καλὴ δουλειὰ ἀργεῖ νὰ γίνη!

Καὶ οἱ τρεῖς τώρα ἀπομένουν ἀκίνητοι, ἀτενίζοντας μὲ ὀρθάνοικτα μάτια πρὸς τὸν τραγικὸ Μαῦρο Πύργο!... Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τρομακτικὸς κρότος θ' ἀκουστῇ! Μιά τεράστια ἐκτυφλωτικὴ λάμψη θὰ κἀνὴ τὴ νύκτα, ἡμέρα! Καὶ τὸ ἀμαρτωλὸ οἰκοδόμημα, θὰ τιναχτῇ στὸν ἄρα. Μαζὶ μὲ τὸν Δράκουλα καὶ τὴ Νεχράνα, πού βρίσκονται δεμένοι χειροπόδαρα, ἀπ' τὸν Ἄρη, μέσα στὸ Ἑργαστήριό τους.

— Σὰ νὰ καίγεται πανί, μοῦ

μουρίζει! κάνει σὲ μιὰ στιγμή ἡ Νέα.

— Ὄθῃαι τὸ φυτίλι πού ἔναψα! ἀποφαινεται ὁ Τζωννυτζών.

Οἱ στιγμὲς περνᾶνε, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Νεκρικὴ ἡσυχία, γεμάτη τρόμος καὶ φρίκη, ἐπικρατεῖ! Ὅμως ὁ Μαῦρος Πύργος ἐξακολουθεῖ νὰ ὀρθώνεται περήφανος, μπροστὰ στὴν τραγικὴ μοίρα πού τὸν περιμένει!...

Ἡ Δανάη ρίχνει μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ μικρὸ ρολογάκι τοῦ χεριοῦ της. Ψιθυρίζει χαμένα:

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν!... Τί μπορεῖ νάχη συμβῇ, ἄραγε;!

Ὁ Ἄρης ρωτᾷ:

— Πόση ὥρα πέρασε ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἀνάφτηκε ἡ ἄκρη τοῦ φυτιλιοῦ;

— Τριάντα ἔξη λεπτά!

— Πόσα μέτρα ἦταν τὸ φυτίλι;

— Δέκα τὸν πληροφορεῖ πάλι ἡ Νέα.

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς λογαριάζει μουρμουριστὰ:

— Μὲ ἓνα μέτρο στὸ λεπτὸ ἔχουμε δέκα λεπτά. Ἄρα πρὶν ἀπὸ εἰκοσιπέντε λεπτά τῆς ὥρας, ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνη ἡ ἔκρηξι!...

Κι ἀναρρωτιέται παραξενεμένος:

— Γιατί, ὅμως;

— Ἀκόμα κι αὐτὸς ὁ Φαντεκὲξ ἀπορεῖ:

— Ὡστε δὲν ἔγινε ἀκόμα ἡ ἔκρηξι; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον τοὺς δυὸ Νέους.

— Ὁχι! τοῦ κἀνὴ σαστισμένη ἡ Δανάη.

— Καὶ τόχα μιὰ... σκασίλα! μουρμουρίζει ὁ Φαντεκὲξ,

“Ομως τὴν ἴδια στιγμή ἀνα-
πνέει: “Ἐνα ξεφωνητὸ πόνου ξε-
φεύγει ἀπ’ τὰ χεῖλη του:

— “Ωωωωχχχ!...

ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ
“Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ;

Καὶ φέρνοντας τὶς δυὸ παλά-
μες κάτω στὸ δεξί του πόδι,
συνέχίζει:

— Παιδιά, κήκα!... Πῆρε
φωτιά ἡ ἀρβύλλα μου!...

Μὰ σὰν βγάζει ἀπὸ τὸ πόδι
του τὸ τεράστιο παπούτσι, κα-
ταλαβαίνει τί ἔχει συμβῆ. Καὶ
δηλώνει κατηγορηματικὰ στοὺς
δυὸ συντρόφους του:

— Κρίμας! Δὲν θὰ σπάσου-
με... δίσκα!... “Αδίκᾳ τὸ φευ-
γιὸ πού κάναμε! Στράφι πῆγε
κι ὁ φουκαρὰς ὁ Κουραμπάνος!

— Γιατί;

— Καθότι ὁ Πύργος θὰ πα-
ραμείνῃ σώος καὶ... εὐλαβής!

— Μὰ δὲν εἶχες ἀνάψει τὸ
φυτίλι στὴν Μπαρρυταποθήκη;
ρωτάει χαμένα ὁ “Αρης.

“Ο Κεφάλας παίρνει ὕφος
θλιμμένο:

— Τὸ ἀναψα βέβαια!...
Πλὴν ὅμως, δὲν ἤτανε τὸ φυτί-
λι!...

Τότε τί ἀναψες, βρὲ τέρας;
ρωτᾷ ἔξω φρενὼν ἡ Δανάη.

“Ο Φαντεκεξ μурμουρίζει
πένθημα:

— Τὸ... κορδόνι τοῦ παπου-
τσιοῦ μου! Τὰ λάθη γιὰ τοὺς
ἀνθρώπους!...

Τρελλὰ ἀπὸ θυμὸ οἱ δυὸ Νέ-
οι, κάνουν νὰ περιποιηθοῦν τὸ
ἐξωφρενικὸ “Αμερικανάκι, ὅπως
τοῦ ἀξίζει: “Ο ἕνας ἐτοιμάζει
τὴ φοβερὴ γροθιά του, “Η ἄλλη

τὸ τρομερὸ χαστούκι της!...

Μὰ δὲν προφθαίνουν...

Θόρυθος μηχανῆς αὐτοκινήτου
ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Καὶ
πρὶν περάσουν λίγες στιγμές,
τὸ φῶς τοῦ προβολέα του πέφτει
ἐκτυφλωτικὸ πάνω στὰ τρία Παι-
διά.

Σχεδὸν ἀμέσως, ἕνα γνώριμο
κλειστὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο
φρενάρει μπροστὰ τους.

— Πέντ’ ἔξη ἀστυνομικοὶ —
οἱ ἴδιοι πού εἶχαν ξαναέλθῃ
χθές — πηδάνε σδέλτοι ἀπὸ τὶς
δυὸ του πόρτες. “Ο παγωμένος
βορριάς καὶ τὸ χιονόνερο, πού
κτυποῦν ἀμέσως πάνω τους, τοὺς
κάνουν νὰ τουρτουρίζουν.

— Πάλι ἐσεῖς; κάνει μὲ ἀπο-
ρία ὁ “Επικεφαλῆς τους. Τί ζη-
τάτε ἐδῶ, περασμένα μεσάνυκ-
τα; Καὶ μὲ τέτοιον παληόκαι-
ρο;

— “Απολαμβάνουμε τὴ... λια-
κάδα, κύρ’ Πολιτισμάνε μου! τοῦ
ἀποκρίνεται σοβαρὸς ὁ Φαντε-
κέξ.

“Ο “Αρης τὸν παραμερίζει μὲ
μὴδὰ σπρωδιά:

— Νὰ σὰς ἐξηγήσω ἐγώ! λέ-
ει στὸν “Αξιωματικό.

“Ομως ἐκεῖνος τὸν ἀποπαίρ-
νει:

— Ξέρω, ξέρω... Θὰ ξαναρ-
χίσῃς τὶς φαντασίες καὶ τὰ πα-
ραμύθια σου! Θὰ μοῦ πῆς πῶς
κάτω στὰ βαθειὰ ὑπόγεια τοῦ
Μαύρου Πύργου βρίσκεται ἕνας
φοβερὸς Δράκουλας καὶ μιὰ τρο-
μερὴ Μέγαιρα!...

— Naί! κάνει τὸ “Ελληνόπου-
λο. “Αλλὰ τώρα τοὺς ἔχω δεμέ-
νους χειροπόδαρά! Μπορεῖτε νὰ
κατέβετε νὰ τοὺς πιάσετε...

— “Η “Αστυνομία δὲν κυνηγά-

ει... φαντάσματα, παιδί μου! τοῦ κάνει εἰρωνικά ὁ Ἀστυνομικός.

— Κυνηγάει ὅμως κακούργους καὶ κατασκόπους! Δὲν εἶναι ἔτσι; τὸν ρωτᾷ ὁ Ἀρης.

Ὁ Ἀξιωματικὸς γελάει τώρα:

— Μὰ τί εἶναι, τέλος πάντων; Δράκουλας ἢ Κατάσκοπος;

— Καὶ τὰ δύο!... Εἶναι ἀκόμα κ' ἓνας μεγαλοφυῆς ἐπιστήμονας, ποὺ ἐπινοεῖ συνεχῶς ὅπλα καταστροφῆς καὶ θανάτου! Εἶναι ἀντικατάσκοπος τῶν Ρώσων σὰς λέω! Τὸ ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς κατασκόπους, ποὺ σκότωσε μὲ τὸ πιστόλι του!... Αὐτὸν τὸν καιρὸ διαπραγματεύεται νὰ πουλήσῃ στοὺς Ρώσους τὸ μυστικὸ ἐνὸς νέου μετάλλου. Τοῦ προσφέρουν ἕνα τρισεκατομμύριο χρυσῆς λίρες. Ὁμως ζητᾷ περισσότερο!...

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

Ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν Ἀστυνομικῶν ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται:

— Σοβαρὰ εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου. Μὰ μπορεῖς νὰ τ' ἀποδείξεις;

— Πάμε κάτω νὰ τὸν συλλάβετε. Θὰ σὰς τὰ ὁμολογήσῃ ὁ ἴδιος.

Ὁ Ἀξιωματικὸς κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι του:

— Καὶ τὴν ἄλλῃ φορὰ μᾶς κατέδασες κάτω, ὅπως θυμάσαι. Ὁμως δὲν βρήκαμε τίποτα!

— Οὔτε Δράκουλα, οὔτε Δρακουλίνα! προσθέτει ὁ Φαντεκέξ.

Καὶ συνεχίζει σοβαρεύοντας:

— Ὁμως ἔχεις ἄδικο, κύρ' Πο-

λιτσίμάνε μου! Τὸ «Παιδί» ἀπ' ἐδῶ δὲν τυγχάνει κανέναν παραμυθὰς νὰ πετάει μπουρδες καὶ σαπουνόφουσες. Ὅ,τι λέει εἶναι σωστὸ καὶ πρόσβαρο: Ὁ Δράκουλας εἶναι μεγάλη Κατασκοπία! Ἐσχάτως μάλιστα παζαρεύει νὰ πουλήσῃ στοὺς Ρώσους τὸ μυστικὸ τοῦ!...

Ὁ Ἀστυνομικὸς τοὺς διώχνει:

— Πηγαίντε τώρα!... Κι ὅταν δὲν ἔχετε ἀποδείξεις νὰ μὴ μιλάτε!...

Ὁ Φαντεκέξ παρεξηγῆται:

— Ἀκου νὰ σοῦ πῶ: Ἐμένα μὴ μὲ σπρώχνεις ἔτσι. Γιατί τὶς ἀποδείξεις ποὺ ζητᾷς τὶς ἔχω!

— Ποῦ; κάνει χαμογελῶντας ὁ Ἀξιωματικὸς.

— Στὴν κεφάλᾳ μου! τοῦ ἀποκρίνεται.

Καὶ βγάζοντας ἀμέσως τὸ κωμικὸ χάρτινο δίκωχο, τὰ ξεδιπλώνει:

— Ὅριστε, κύριε! Αὐτὸ εἶναι τὸ μπουγουρντί ποὺ τὰ διαλαμβαίνει ὅλα, μὲ τὸ σὶ καὶ μὲ τὸ νίγμα! Ἀμ, παίζουμε λές;

— Ναί! κάνει χαρούμενος ὁ Ἀρης, κυττάζοντας μὲ τὸ κλεφτοφάναρὸ τοῦ τὸ τσαλακωμένο χαρτί. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔγγραφο ποὺ χάλασε τὸν κόσμον, γιὰ νὰ βρῇ ὁ Δράκουλας! Μπράβο, Φαντεκέξ!

Ὁ Ἀστυνομικὸς δὲ διαβάξει μὲ τὸ δικό του κλεφτοφάναρο:

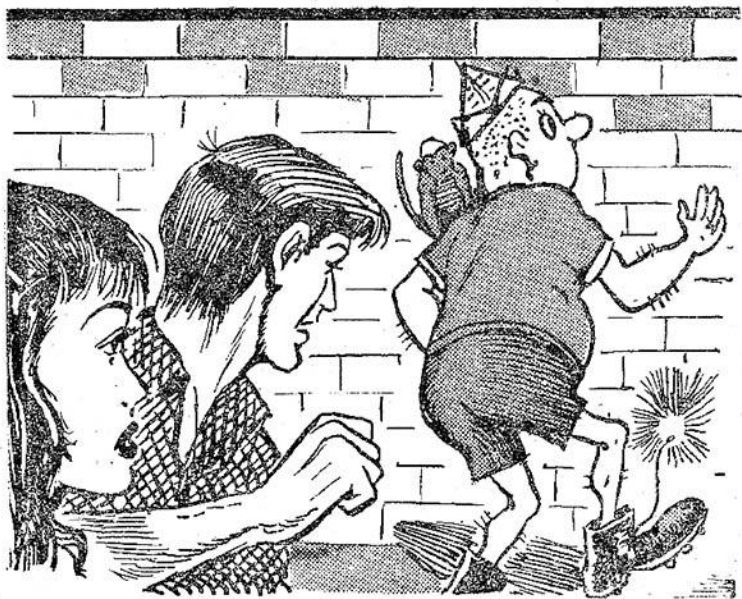
— Ἐχετε δίκην, Παιδιά! τοὺς λέει. Τὸ λάθος μου ἦταν ποῦ δὲν...

Ὁ Τζωννυτῶν τὸν διακόπτει:

— Δὲν βαριέσαι, καυμένε: Τὰ λάθῃ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους!

Ὁμως ἀλλοίμονο!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ τρομακτικὴ

Ξαφνικά ο Φαντεκέξ βγάζει ξεφωνητό πόνου :

— Άσασα !

Και σκύβοντας, αρπάζει την αρβύλλα του που καπνίζει.

Έκρηξις συνταράζει γη και ούρα-
νό! Μαζί της και μιά έκτυφλω-
τική λάμψη κάνει τη νύκτα, ή-
μέρα...

Το έδαφος, για λίγα λευτερό-
λεπτα πηγαινοέρχεται σαν από
δυνατό σεισμό!...

Οι Άστυνομικοί και τὰ τρία
Παιδιά, γκρεμίζονται κάτω.
Μπροστά στον μονδρότοιχο που
βρίσκονται. Κι αυτό είναι που
τους σώζει από σίγουρο θάνα-
το!

Τὰ συντρίμια του καταρα-
μένου Μαύρου Πύργου που τινά-
χτηκε στον αέρα δὲν τοὺς βρί-

σκουν. 'Ο γερὸς και ψηλὸς αὐ-
τὸς τοῖχος — πού βρίσκεται ἄλ-
λωστε και σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι
ἀπὸ τὴν ἔκρηξι — τοὺς προστα-
τεύει ἀπὸ αὐτά!...

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, πού
ὕψωνόταν τὸ τεράστιο οἰκοδό-
μημα, δὲν βρίσκονται τώρα πα-
ρὰ ἐρείπια πού καπνίζουν!...

'Ο Δράκουλας και ἡ μέγαιρα
Νεχράνα σίγουρα θὰ ἔχουν βρῇ
τὸ φρικτὸ τέλος πού τοὺς ἄξι-
ζε. Τὰ κορμιά τους θὰ ἔχουν κυ-
ριολεκτικὰ διαλυθῇ μέσα σ' αὐ-
τὴ τὴν Κόλασι τῆς φωτιάς και
τοῦ χαλασμοῦ πού γίνηκε!...

‘Ο ‘Αρης ξεχωρίζει σὲ μιὰ στιγμή τὸ τσαλακωμένο ἔγγραφο πού εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ‘Αστυνομικοῦ. Τὸ παίρνει μὲ τρόπο. Τὸ κρύβει διαστρικά στὸν κόρφο του...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΦΥΤΙΛΙΟΥ

Μιὰ ὥρ’ ἀργότερα, τὰ τρία Παιδιά βρίσκονται στὸ μικρὸ φτωχικὸ σπιτάκι τους, στὸ ἀπόμερο καὶ ἡσυχὸ προάστειο Βάντεμ, τοῦ Σικάγου. Πλάι στὸν μανδρότοιχο τοῦ Πέμπτου Νεκροταφείου.

— Φτηνά τὴ γλυτώσαμε! κάνει ἡ Δανάη. Μὰ ποὶς ἄραγε νὰ τίναξε τὸν Πύργο στὸν ἀέρα; Ἀφοῦ ὁ Φαντεκεξ πέρασε τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ του γιὰ φυτίλι καὶ σ’ αὐτὸ ἔβαλε φωτιά!

‘Ο κοντόχοντρος Κεφάλας διακιολογεῖται:

— Μπράβο! Τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους!... Ἀλλὰ πού ξέρεις, κυρά μου, ἂν δὲν ἔκανα καὶ τὸ ἄλλο λάθος;

— Ποιό;

— Νὰ πέρασα δηλαδὴ καὶ τὸ φυτίλι γιὰ... κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ μου! Καὶ νάβαλα καὶ σ’ αὐτὸ φωτιά! Ἀμ’ παίζουμε λές;

‘Ο ‘Αρης καταλήγει στὴν πιὸ λογικὴ ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου:

— Φαίνεται πὼς κάτι τέτοιο γίνηκε: Στὴ βιάσι του, ὁ Φαντεκεξ, ἔπιασε, μαζὶ μὲ τὸ φυτίλι καὶ τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ του. Ἔτσι ἔβαλε φωτιά καὶ στὰ δύο!...

— Μὰ τὸ φυτίλι ἦταν μονάχα δέκα μέτρα. Ἀντὶ ὅμως νὰ γίνη ἡ ἔκρηξι σὲ δέκα λεπτά, ἔγινε σὲ μιὰ ὥρα! Τί λὲς γι’ αὐτό;

— Τί νὰ πῶ; Σίγουρα τὸ φυτίλι δὲν θὰ ἦταν ταχείας, ἀλλὰ βραδείας καύσεως! Ἡ φωτιά δηλαδὴ σ’ αὐτό, ἀντὶ νὰ προχωρῇ ἕνα μέτρο σὲ κάθε λεπτό, ἔκανε ἕξη λεπτά σὲ κάθε μέτρο! Ἄρα γιὰ νὰ καοῦνε τὰ δέκα μέτρα τοῦ φυτιλιοῦ, πέρασαν ἕξη ἡμέρες. Μιὰ ὁλόκληρη ὥρα!... Καὶ σ’ αὐτὸ ἀκριβῶς: στὸ ὅτι δηλαδὴ ὁ Φαντεκεξ ἔκανε τὸ λάθος νὰ βάλῃ φωτιά σὲ φυτίλι βραδείας καύσεως, χρωστάω, ἐγὼ τοῦλάχιστον, τὴ ζωὴ μου! Ἀλλοιῶς ἡ ἔκρηξι θὰ εἶχε γίνη ὅταν κυνηγοῦσα, σὰν Φαντάσμα, τὸν Κουραμπὰν πάνω στὴ σκεπὴ τοῦ Πύργου. Ὅποτε... Ἀλλὰ τὸ λάθος τοῦ Φαντεκεξ μ’ ἔσωσε!...

‘Ο κοντόχοντρος Κεφάλας, μурμουρίζει πάλι:

— Τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους!

— Καὶ γιὰ τὰ... ζῶα! συμπεληρώνει ἡ Νέα.

‘Ο Φαντεκεξ παραξενεύεται:

— Γιατί τὸ λὲς αὐτό, Δανάη; Ἐκάνες κ’ ἐσύ κανένα λάθος; Τὸ δέξυμο Κορίτσι τοῦ ἀστράφτει μιὰ δυνατὴ σφαλιάρα:

— Νά!... Γιὰ νὰ κάνῃς τὸν ἔξυπνο!...

‘Ο ‘Αρης ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Τὴν ἔπαθες, Δανάη! Τὴν ἔπαθες αὐτὴ τὴ φορὰ!...

Τέλος, σοβαρεύοντας πάλι, ἀναστενάζει μὲ ἱκανοποίησι:

— Ἄς εἶναι!... Τέλειωσε πιά κι ἡ φοβερὴ ἱστορία τοῦ

Δράκουλα! 'Ο άπαίσιος αυτός σαδιστής! 'Ο κακούργος επίσημονας! Κι ό επικίνδυνος κατ'άσκοπος, δέν ζή πιά! 'Ο Κόσμος καθάρισε άπό τη βρωμερή του ύπαρξι! Κι αυτός ό καταραμένος Πύργος του, τινάχτηκε στόν άέρα! Μπράβο Φαντεκέξ!

— Μπράβο σου κ' έσένα! του κάνει ό Κεφάλας.

Και μουρμουρίζει με συγκίνηση:

— Καλός Δρακουλάκος, ό φουκαράς! 'Ο Θεός ν' αναπάψη την ψυχούλα του!

'Η Δανάη κάτι πάει νά πη, μά διακόπεται άπό κουδούνισμα του τηλεφώνου:

— Ντρίννν!... Ντρίνννν!...

'Ο Φαντεκέξ προχωρεί και σηκώνει τό άκουστικό:

— Περικαλώ!... Ποιός γάϊδαρος τηλεφωνεί τέτοια ώρα;

Αφρυγνάζεται για λίγο. Κ' ένώ τά μεγάλα στρογγυλά μάτια του άνοίγουν διάπλατα άπό κατάπληξι, γυρίζει στόν "Αρη:

— Έσένα ζητάει Μικροφάντομα! του κάνει σαστισμένος. Άλλά δέν είναι... γάϊδαρος!

— Ποιός είναι; ρωτάει ό Νέος, καθώς πλησιάζει για νά πάρη τό άκουστικό.

— Ό... ό... ό τέτοιος!... ψιθυρίζει σά νά όνειρεύεται...

— Ποιός τέτοιος, μωρέ; Τρελλάθηκες!

— Ό... ό... ό τέτοιος, πώς τόν λένε;! έπαναλαμβάνει χαμένα ό Φαντεκέξ. Νά: "Άκουσε τη φωνούλα του, για νά σηκωθείς κ' έσύ στά... πισινά σου ποδάρια!

'Ο "Αρης άρπάζει άνυπόμονος

τό άκουστικό! Τό φέρνει γρήγορα στό αυτί του:

— Έμπρός! Ποιός στό τηλέφωνο, παρακαλώ.

Και νά: 'Από την έλλη έκρη του σύρματος άκούγεται μιá γνώριμη και σ' αυτόν βαθειά κ' επιβλητική φωνή:

— Έγώ!...

— Ποιός είναι; τόν ρωτάει ή Δανάη.

'Ο Μικρός Φαντομάς την κυττάζει χαμένα, χωρίς ν' άποκρίνεται.

'Η Νέα παραξενεύεται:

— Μά μουγγάθηκες, παιδί μου! Καλέ, τί φαβιτσιάρηδες εί'σαστ' έσείς! Δώσε μου έμένα νά 'δω!...

Κι άρπάζοντας άπό τό χέρι του τó άκουστικό, τό φέρνει, αύτή τώρα, στό αυτί της:

— Άλό, άλό!... Ποιός είν' έκει, παρακαλώ;

'Η ίδια γνώριμη βαθειά κ' επιβλητική φωνή της άποκρίνεται άπό την έλλη έκρη του σύρματος:

— Έγώ, είπα!...

'Η «άτρόμητη» Δανάη, σωριάζεται κάτω λιπόθυμη!...

'Ο Φαντεκέξ σκύβει νά τη συνεφέρει. Ένώ ό "Αρης, σηκώνοντας τó πεσμένο άκουστικό, τό ξαναφέρνει στό αυτί του. Και με φωνή σταθερή ρωτάει:

— Λέγε, λοιπόν, Δράκουλα! Λέγε: τί θέλεις;

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΕΦΤΑ ΨΥΧΕΣ

Πραγματικά: Ήταν ό Ντάβ Χάρμαν! 'Ο σαδιστής και κακούργος Έπιστήμονας του Μαύρου

Πύργου! Αὐτὸς ποὺ ὁ Ἄρης εἶχε ἀφήσει δεμένον μαζί με τὴ μέγαιρα Νεχράνα, κάτω στὸ ὑπόγειο Ἔργαστήριό τους!...

Μὰ ὁ Μαύρος Πύργος — ὅπως εἶδαμε — τινάχτηκε στὸν ἀέρα σὰν τραγικὸ πυροτέχνημα! Καὶ οἱ πέτρες τοῦ ἀκόμα γίναν σκύνη. Ἄρα ὁ Δράκουλας καὶ ἡ συντρόφισσά του ἔπρεπε, ὄχι μονάχα νὰ μὴ ζοῦνε, μὰ καὶ τὰ σώματά τους νὰ ἔχουν διαλυθῇ. Νὰ κάηκαν στὴ φλόγα τῆς ἐκρήξεως! Νὰ γίναν στάχτη!... Κι αὐτὸς ὁ διάβολος ἂν βρισκόταν ἐκεῖ, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ γλυτώσῃ!...

Κι ὅμως!... Ὁ Ντάβ Χάρμαν δὲν σκοτώθηκε! Εἶναι γερός καὶ ὁλοζώντανος καθὼς ἀποκρίνεται τώρα, ἀπὸ τὸ τηλέφωνο, στὴν ἐρώτησι τοῦ Ἄρη:

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ, πὼς σ' ἐσένα χρωστάω τὴ μεγαλειότερη συμφορὰ τῆς ζωῆς μου: Τὴν ἀνατίναξη τοῦ Μαύρου Πύργου. Καὶ τὴν καταστροφὴ κ' ἐξαφάνισι ὅλων τῶν συσκευῶν, ἐφευρέσεων καὶ μυστικῶν μου!...

Ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ Φαντομά φθάνει τώρα στὸ ἀκουστικὸ τοῦ Δράκουλα:

— Λυπᾶμαι πολὺ πού, μαζί με ὅλ' αὐτά, δὲν μπόρεσα νὰ ἐξαφανίσω κ' ἐσένα! Ὡστε ζῆς λοιπόν, ἀκόμα, Τέρας;! Κατάφερες νὰ σωθῆς μεσ' ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλασι τῆς φωτιάς;

Ὁ Δράκουλας ἀποκρίνεται ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ σύρματος. Ἡ φωνὴ τοῦ ἔχει τόνο σαρκαστικό: Ἐγὼ ζῶ ἀκόμα!... Ἐσὺ σὲ λίγο δὲν θὰ ζῆς, κάθαρμα! Θὰ σοῦ ρουφήξω τὸ αἷμα!...

Ὁ Ἄρης τὸν ρωτᾷ σοβαρά:

σοβαρά:

— Καὶ ποὺ πρέπει νῆρθω νὰ σὲ βρῶ; Ποῦ ρουφᾷς αἷμα, τώρα ποὺ τινάξαμε τὸν Πύργο σου στὸν ἀέρα;

Ἄγρια καὶ γεμάτη μίσος καὶ κακία, ἡ φωνὴ τοῦ Δράκουλα, ἀκούγεται πάλι:

— Μὴ βιάζεσαι, παιδί μου! Μὴν ἀνησυχεῖς! Γρήγορα θὰ με δῇς ἔμπροστά σου ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένεις!... Στὸ ὑπόσχομαι πὼς στὰ δικά μου χέρια θὰ ξεράσης τὴν ψυχὴ σου!...

Καὶ ξεσπώντας σ' ἓνα ἀπίσιο σαρκαστικὸ γέλιο, προσθέτει:

— Ἐκτὸς... Ἐκτὸς ἂν, στὸ μεταξύ, σκεφτῆς πιὸ λογικά...

— Δηλαδή; ψιθυρίζει ἐρωτηματικὰ ὁ Μικρὸς Φαντομάς. Ἐνῶ τὰ μεγάλα μαύρα μάτια τοῦ φωτίζονται παρὰξένα.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ κακούργου Ἐπιστήμονα ἀρχίζει τώρα νὰ γίνεταί κάπως φιλικός:

— Θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν χρειάζεται νὰ πολυσκεφτῆς γιὰ τὸ τί σὲ συμφέρει νὰ εἰσαι: ἐχθρός μου, ἢ φίλος μου;

Ὁ Ἄρης συμφωνεῖ πρόθυμα:

— Φυσικά... Μονάχα ἓνας τρελλὸς θὰ διάλεγε νὰ εἶναι ἐχθρός σου!...

Καὶ δηλώνει κατηγορηματικά:

— Ἐγὼ προτιμῶ, φίλος σου!

Τὰ περασμένα - ξεχασμένα!...

Ὁ Δράκουλας μένει ἱκανοποιημένος:

— Μπράβο!... Εἶσαι ἔξυπνο, δυνατὸ κι ἀτρόμητο παλικάρι!... Ἐνας βοηθὸς σὰν κ' ἐσένα, μοῦ χρειάζεται!... Θὰ σὲ μορφώσω! Θὰ σὲ κάνω μεγάλον ἐπιστήμονα! Θὰ σοῦ μάθω

Όλα τὰ μυστικά μου! Κοντὰ σέ μένα θὰ δοξαστής! Θὰ γίνης πλούσιος καί παντοδύναμος! Θά...

ΕΚΑΤΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

‘Ο Νέος τὸν διακόπτει:

— Μήπως μοῦ στήνεις παγίδα, Ντὰβ Χάρμαν;

— ‘Οχι! Θὰ σέ κάνω γιό μου! Θὰ σ’ ἔχω σὰν παιδί μου, πραγματικό! Φτάνει ν’ ἀποφασίσῃς νὰ ζήσης κοντὰ μου!...

‘Ο Μικρὸς Φαντομάς ξεσπάει σ’ ἓνα κοροϊδευτικό γέλιο:

— Χά, χά, χά!... ‘Εγὼ ὅ-

μως θὰ σοῦ στήσω παγίδα!... Γι’ αὐτό, τὸ καλύτερο γιὰ σένα, Κακούργε, εἶναι νὰ μὴ συναντηθοῦμε ποτέ. Οὔτε σὰν φίλοι, οὔτε σὰν ἐχθροί!... Καλὰ θὰ κάνης, λοιπόν, νὰ χαθῇς ἀπὸ τὸ Σικάγο!... Νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν ‘Αμερική! Νὰ ἐξαφανιστῇς ἀπ’ τὸν Κόσμο!... Γιατί ὅσο θὰ βρίσκεται πάνω στὴ Γῆ μας, θὰ σέ κυνηγάω! Θὰ χαλάω τὰ σχέδιά σου! Θὰ καταστρέφω τὶς ἐγκληματικές ἐφευρέσεις σου! Θὰ σέ ξεσκεπάζω σὰν κατὰσκοπο! Θ’ ἀποκαλύπτω τὶς προδοσίες σου! Θὰ σοῦ κάνω τὸ βίο ἀδύωτο!...

Κι ἀποτελειώνοντας τὸ μονό-

‘Ο Φαντεκέξ σηκώνει τὸ ἀκουστικό :

— Περικαλῶ! Ποιὸς γάινδαρ ὅς τηλεφωνεῖ τέτοια ὥρα;

λογό του, δίνει στο Δράκουλα τη «χαριστική βολή»:

—Μάθε ακόμα, πώς εγώ κρατάω στὰ χέρια μου, τὸ ἔγγραφο πὺν χάλασες τὸν Κόσμο καὶ δὲν μπόρεσες νὰ βρῆς! Αὐτὸ πὺν ἀποδείχνει τὶς χειρότερες ἐνοχές σου!

Ὁ Ντάβ Χάρμαν κοκκαλώνει: «Ὅστε τὸ παιδί αὐτὸ τὸν κορόιδευε τόση ὥρα! Καὶ τὸν κρατοῦσε μάλιστα γερά μὲ τὸ καταραμένο ἐκεῖνο χαρτί!...

— Σοῦ δίνω χίλια δολλάρια νὰ μοῦ τὸ δώσης! τοῦ προτείνει.

— Λίγα εἶναι!...

— Σοῦ δίνω ἑκατά χιλιάδες δολλάρια!

— Λίγα εἶναι κι' αὐτά!...

— Ἐκατὸ χιλιάδες!

Ὁ Ἄρης σταματᾷ τὴν... «δημοπρασία»:

— Κι' ἕνα τρισεκατομῦριο δολλάρια ὄν μοῦ δώσης — ὅσα δηλαδὴ λογαριάζεις νὰ πάρης πουλώντας τὸ μυστικὸ τοῦ «Νέου Μετάλλου» σου, πάλι θάναι λίγα γιὰ μένα! Γιατί τὸ ἔγγραφο αὐτὸ δὲν τὸ πουλάω! Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως νὰ τὸ σχίσω ἀμέσως, μόλις!...

— Τί;

— Μόλις..... αὐτοκτονήσης μπροστὰ στὰ μάτια μου!

Ἡ φωνὴ τοῦ Δράκουλα γίνε-ται τώρα παγερὴ σὰν τὸ χυτὸ τοῦ Χάρου. Τὸ ὑπέροχο ἑλληνό-πouλο τὸν ἀκούει νὰ τοῦ λέει:

— Ἐννοια σου σκύλε! Καὶ γρήγορα θὰ βῆς γονατιστὸς νὰ μὲ παρακαλᾷς!...

Ὅστερα ξεσπώντας σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο, κλείνει τὸ τηλέφωνο....

Η «ΜΑΓΙΚΗ ΒΑΛΙΤΣΑ»

Ἡ Δανάη, πὺν στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει, εἶναι περίεργη νὰ μάθῃ γιὰ τὸ τηλεφώνημα.

— Ὅστε δὲν σκοτώθηκε μὲ τὴν ἑκρηξὶ ὁ Δράκουλας;

— Ἔτσι φαίνεται!...

— Μὰ εἶναι δυνατόν, Ἄρη;

— Τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατον! Ἀφοῦ κατάφερε νὰ μᾶθῃ καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου μας.

— Τώρα τί ζητάει ἀπὸ σένα;

— Νὰ μὲ κἀνὲ βοηθὸ καὶ συν-ἐνοχο στὰ ἐγκλήματά του!...

— Ἀπαίτησι πὺν τὴν ἔχει ὁ σαχλὸς! Ὅρίστε μας!

Ὁ Φεντεκὲξ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὑπόθεσι:

— Ζητάει βοηθὸ εἶπες; ρωτᾷ τὸ Νέο.

— Ναι. Γιατί ρωτᾷ;

— Ἔτσι, χόριν γούστου!

Ἄν ὅμως πλερώνῃ καλὰ, παγαί-νω τοῦ λόγου μου!

— Ἐσύ! Χά, χά, χά, κάνει κοροϊδευτικὰ ἡ Δανάη.

Ὁ Τζεντυζὼν παρεξηγιέται:

— Γιατί περικαλῶ; Δὲν σοῦ γεμίζω τὸ μάτι, δηλαδὴ; Ἡ δὲν ἔχω τὰ προσόντα; Φαγᾷς, εἶ-μαι! Ντεμπέλης, παραεἶμαι! Κ' ἔξυπνος, εἶμαι γιὰ νάμαι! Πὺν θὰ βρῇ πὺν τοῖσφι παραγιό;! Ἄσε πὺν δὲν εἶμαι μόνος μου. Ἐχω καὶ τὸν Πιτσικόκο πὺν κάνει στράκες! Τεντυμπᾷς ἐκ γενετῆς!

Ἡ Νέα γυρίζει πάλι στὸν Ἄ-ρη:

— Καὶ τώρα; τὸν ρωτᾷ. Τί λογαριάζεις νὰ κἀνης;

— Πολλὰ λογαριάζω, μὰ λί-γα μπορῶ! τῆς ἀποκρίνεται. Ἄν

ήξερα πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή ο Κακούργος, κάτι θα γινότανε. Μά τώρα...

Και άνοιγοντας τη «Μαγική Βαλίτσα (*)» του, όπως τη λέει, αρχίζει ν' αλλάζει τὰ χαρακτηριστικά, τη φυσιογνωμία και τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ κεφαλοῦ του.

Ἡ Δανάη παραξενεύεται:

— Μπά;! Καὶ γιὰ πού με τὸ καλὸ μοῦ ἐτοιμάζεσαι, κύριε; Ἀκόμα ἀργεῖ πολὺ νὰ ξημερώση. Πού θὰ τρέχαμε πάλι νυχτιάτικα.

Ὁ Φαντεκέξ τὴ διορθώνει :

— «Θὰ τρέχη,» νὰ λές. "Οχι «θὰ τρέχουμε!»... Τοῦ λόγου μου βαρεῖμαι πάλι νὰ βγάλω καὶ τὰ παπούτσια μου! Καὶ μὲ τὸν τόχον νὰ κοιμηθῶ καὶ μιὰ φορὰ... ἀξυπόλητος!

Ὁ "Αρης ἐξηγεῖ στὸ Κορίτσι:

— Θ' ἀρχίσω νὰ ψάχνω, Δανάη.... "Αν δὲν ξαναβρῶ τὸ Δράκουλα, δὲν θὰ ἡσυχάσω!

— Μὰ τόσο πολὺ τὸν ἀπεθύμησες, ἀδερφοῦλη μου; τοῦ κάνει ὁ Τζωνυτζῶν. Ἐμένα, καρφάκι δὲν μοῦ καίγεται!

— "Αρη! Θὰ ρθῶ κ' ἐγὼ μαζί σου! τοῦ λείει ἡ Νέα.

(*) Μέσα στὴ βαλίτσα αὐτῇ, ὁ "Αρης, ἔχει κλείσει κάθε τί πού τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ πραγματοποιή τὶς περιφημίες καὶ ἀπίστευτες μεταμορφώσεις καὶ μεταμφιέσεις του! Αὐτὲς πού δίκαια τοῦ ἔχουν δώσει τὸν τίτλο τοῦ μικροῦ Φαντομά.

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ «ΜΙΚΡΟΥΛΑ»

Ὁ μικρὸς Φαντομάς τῆς τὸ ξεκόβει:

— "Οχι! Αὐτὸ νὰ τὸ βγάλῃς ἀπ' τὸ νοῦ σου!

— Εἶσαι σαχλός!

— "Ἰσως.... Εἶμαι ὅμως καὶ βέβαιος. πὼς ὁ κακούργος ἐπιστήμονας θὰ ζητήσῃ νὰ σὲ ἀπαγάγῃ. Μόνον ἔτσι θὰ μπορέσει νὰ μ' ἐκβιάσῃ γιὰ τὸ ἔγγραφο! Θὰ κλειδαμπαρωθῇς λοιπὸν ἐδῶ μέσα καὶ δὲν θὰ βγῇς ἔξω, γιὰ κανένα λόγο! Κατάλαβες; Γιὰ κα-νε-να λό-γο!

— Οὔτε κι ἂν πάρῃ φωτιά τὸ σπίτι; ρωτᾷε σοδαρὰ ὁ Φαντεκέξ.

— Οὔτε! τοῦ κάνει ὁ "Αρης Καλύτερα νὰ καίῃ, παρὰ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ Δράκουλα!

— Ἐγὼ τί θὰ κάνω; ρωτᾷε ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας.

— Κ' ἐσύ: ἐδῶ μαζί της. Τρόφιμα ἔχετε γιὰ πολλὰς μέρες. Ἡ σύνταξι θὰ τρέχη!.... Δὲν θ' ἀνοίξετε οὔτε πόρτα οὔτε παράθυρο!

— Πολὺ φοβάσαι τὰ... ρεύματα, ἀδερφοῦλη μου! τοῦ κάνει ὁ Φαντεκέξ.

Ταυτόχρονα κ' ἡ Δανάη ἴδια μαρτυρεῖται:

— Ἀδύνατον, "Αρη! Δὲν μένω μονάχη μου μ' αὐτὸν τὸν σαχλό. Θὰ τὸν πιάσουνε πάλι τὰ «ρωμαντικά» του: — Κούκλα μου, Ὁμορφούλα μου, ἔλα νὰ παίξουμε τὸ «Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, πού με βάζεις»! Ἐλα νὰ παίξουμε τὴ «Μπουκάλα»! Ὅλο τέτοια παιχνίδια μοῦ ζητᾷ νὰ παίξουμε!....

Ὁ Ἄρης τὸν ἀγριοκυττάζει ἐρωτηματικά. Κι ὁ Φαντεκέξ ὁμολογεῖ:

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶμαι, παινόθεμά με! Εἶμαι λιγάκι.... παιχνιδιάρης!

.....

Κοντεύει νὰ ξημερώσῃ πιά, ὅταν ὁ μικρὸς Φαντομάς ἀνοίγει τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ. Δὲν μοιάζει ὅμως καθόλου μὲ τὸν Ἄρη τοῦ ξέρουμε. Ἐχει μεταμφιεσθῇ τώρα σὲ μιὰ πολὺ ὁμορφὴ, κομπῇ καὶ χαριτωμένη ξανθοῦ Κοπέλλα!

Ἡ μελαχροινὴ Ἑλληνοπούλα τὸν κυττάζει θαυμαστικά:

— Ἀχ' νάμουνα κ' ἐγὼ ἔτσι ξανθοῦ καὶ τόσο ὁμορφῇ! ψιθυρίζει μὲ κάποια ζήλεια.

Ὁ Ἄρης κάνει σιγὰ-σιγὰ μερικὲς δοκιμὲς γιὰ νὰ φτειάξῃ τὴ φωνὴ τοῦ κοριτσίτικου. Ὑστερα, μὲ τὴ βαθειὰ κι ἄρρενωπὴ φωνή του, ἀποχαιρετᾷ τὴ Νέα:

— Γειά σου, Δανάη κι ὅπως εἴπαμε: Δὲν θὰ βγῇς ἀπὸ ὅδε μέσα. Οὔτε κι ἂν ἀκούσης ἑμένα τὸν ἴδιο, νὰ σοῦ λέω νὰ βγῇς Κατάλαδες;

Τὸ πεισματάρικο Κορίτσι τοῦ γυρίζει τὴ ράχι:

— Κατάλαβα πὼς εἶσαι σαχλός!

Ἡ «χαριτωμένη ξανθοῦ Κοπέλλα» φεύγει τώρα. Ἐνῶ ὁ Φαντεκέξ, βγαίνοντας στὸ κατώφλι, τῆς φωνάζει:

— Ψίτ, ψίτ!... Μὲ τὸ μπάρδον Μαυζέλ: Μπορὴ νὰ σὰς πῶ;

— Τί τρέχει, βρέ; τὸν ρωτᾷ ἄγρια ὁ μεταμφιεσμένος Ἄρης.

— Ἄν εὐκαιρήσετε, καιμιά φορά, κοπιᾶστε νὰ παίξουμε τὴ «Μπουκάλα»!...

ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Ἐχει ἀρχίσει πιά νὰ ξημερώνῃ, ὅταν ἡ... «ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη ξανθοῦ Κοπελλίτσα», φθάνει μ' ἓνα ταξί κάπου κοντὰ στὸ σημεῖο ποῦ βρισκόταν ὁ Μαῦρος Πύργος. Ἀπ' ἐκεῖ, προχωρώντας μὲ τὰ πόδια, φθάνει στὰ τραγικά χαλάσματά του.

Πολλοὶ Ἀστυνομικοὶ ἔχουν κυκλώσει τὸ μέρος. Καὶ συνεργεῖα ἐργατῶν ἀναζητοῦν, κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια, τὰ τυχόν θύματα τῆς ἐκρήξεως...

Ὁ Ἄρης κάνει νὰ εἰσχωρήσῃ, μὲ τρόπο, στὴν ἀπηγορευμένη ζώνη ποῦ γίνονται οἱ ἀνασκαφές. Εἶναι περίεργος νὰ δῇ ἂν βρέθηκε τὸ πτώμα τῆς Νεχράνας.

Μὰ οἱ βλοσυροὶ Ἀστυνομικοὶ τὸν διώχνουν:

— Γύρισε στὴ Μαμά σου, Κορίτσι μου... Τί ζητᾷς ἐσὺ ἐδῶ;

Ὅμως ἡ «χαριτωμένη Κοπελλίτσα» ἔχει ὁμορφὰ μαῦρα μάτια. Καὶ τὰ γλυκὰ χαμόγελα τοῦ σκορπίζει στὸ πέρασμά της, μαλακώνουν τὶς καρδιὲς τῶν Φρουρῶν...

Ἔτσι καταφέρνει νὰ περάσῃ τὸν κλοιὸ καὶ νὰ φθάσῃ στὰ τραγικά χαλάσματα... Ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ δυστυχισμένου Κουραμπάν, κανένα ἄλλο θῦμα δὲν ἔχει βρεθῇ.

— Εἶναι πολὺ φυσικό! συλλογίζεται ὁ Ἄρης. Τὸν Δράκουλα καὶ τὴ Μέγαιρα τοὺς εἶχα ἀ-

φήσει δεμένους μαζί, κάτω στο ύπόγειο Έργαστήριό τους. 'Αφού σώθηκε ό ένας, σίγουρα θάχη σωθή και ή άλλη... Έκτός αν ό Δράκουλας τή σκότωσε για να γλυτώση αυτός!...

.....

‘Ο Μικρός Φάντομας — μεταμφιεσμένος σε κοπέλλα, όπως είναι — φεύγει τώρα βιαστικός απ’ εκεί. Στόν πρώτο Σταθμό Αυτοκινήτων που συναντάει, παίρνει και ξεφυλλίζει τόν τηλεφωνικά κατάλογο. Στο ψηφίο «X» βρίσκει τόν πραγματικό όνομα και τή διεύθυνσι του Δράκουλα: Χάρμαν Ντάβ, Κούπερβιλλ 405, τηλ. Β.Κ. 986-754.

Πηδάει σβέλτος σ’ ένα ταξί, δίνοντας στόν σωφφέρ τή διεύθυνσι:

— Κούπερβελλ 405, Σικάγο, παρακαλώ.

— Μάλιστα, Δεσποινίς!

.....

Τέλος ό “Αρης φθάνει εκεί. “Ομως στόν πόρτα του Μεγάρου στέκει ένας θεόρατος ‘Αστυνομικός:

— ‘Απαγορεύεται, Κοπέλλα μου.

— Καί σ’ έμένα, καλέ;

— Ποιά είσ’ εσύ;

— Να μη σάς ενδιαφέρει!

“Α, μα πολύ περίεργος είσαστε, κύριε! Θά τώ στο θείο μου να σάς ανεφέρει!...

‘Ο Φρουρός αρχίζει να θυμώνη:

— Ποιός είν’ ό θείος σου, Κορίτσι μου;

— ‘Ο κ. Χάρμαν! Καλέ δέν βλέπετε πώς μοιάζουμε; “Αν είσαστε καλός ‘Αστυνομικός έπρεπε να τώ είχατε καταλάβη μόνος σας. “Οχι να ρωτάτε έμένα να σάς τώ πώ. ‘Ορίστε μας!

‘Ο Πόλισμαν μαλακώνει τώρα τόν τόνο τής φωνής του. Μεταπηδάει και στόν «πληθυντικό».

— ‘Ο κύριος Θείος σας, Δεσποινίς, είναι άπασχολημένος αυτή τή στιγμή: ‘Ο ‘Επιθεωρητής κ. Ντέμπραν, τού παίρνει μιά τυπική κατάθεσι για τόν άτύχημα τού...

— Ναί, ναί, ξέρω! Τόσο τώ καλύτερο, λοιπόν! Γι’ αυτό ήρθα κ’ εγώ: να μάθω νέα για τόν Πύργο!... Χά, χά, χά!...

Και ό μεταμφιεσμένος “Αρης, περνώντας από τήν κεντρική είσοδο του Μεγάρου, αρχίζει ν’ ανεβαίνει τρία - τρία τά μαρμαρένια σκαλοπάτια, βγάζοντας χαρούμενα ξεφωνητά:

— Θείε Ντάσααβ!... Έρχομαι, θείε Ντάσααβ!...

«ΘΕΙΟΣ» ΚΑΙ «ΑΝΗΨΙΑ»!

Τώ τετραπέροτο ‘Ελληνόπουλο συναντιέται στο μεγάλο χώλλ του πρώτου πατώματος μ’ έναν γηραιό Καμαριέρη:

— Τί ζητάτε, Δεσποινίς;

— Τόν ‘Επιθεωρητή Ντέμπραν, Κύριε. Είναι μεγάλη ανάγκη να τόν ‘δω! Πολύ μεγάλη ανάγκη!...

‘Ο Καμαριέρης τής δείχνει μιά δίφυλλη πόρτα:

— Κτυπήστε εκεί, στο γραφείο. Βρίσκεται με τόν κ. Χάρμαν...

‘Ο “Αρης άνοίγει τήν πόρτα,

Τρομακτική έκρηξις συγκλονίζει γη καί οὐρανό! Έκτυ-
φλωτική λάμψη κάνει τη νύκτα ημέρα! Ο Μαῦρος Πύρ-
γος τινάζεται στὸν ἀέρα!

χωρίς νά κτυπήση. Καί τρέχοντας, ἀγκαλιίζει τὸν οἰκοδεσπότη. Γεμίζει τὸ πρόσωπό του φιλία:

— Θεῖε μου, θειούλη μου!... Καλὰ ποὺ δὲν ἔγραφες μέσα στὸν Πύργο, σὰν γίνηκε τὸ κακό! Θὰ ἦταν φοβερό νὰ σὲ κληρονομήσω τόσο νέο!...

— Ὁ Χάρμαν τάχει χάσει. Κάνει μιὰ κίνησι γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμα τῆς ἀγνωστής του Κοπέλλας, μουρμουρίζοντας:

— Μὰ ποιά; Ποιά εἶσαι 'σύ;

— Ὅμως ταυτόχρονα τὸ «Κορίτσι» καθὼς τὸν ἔχει ἀγκαλιάσει ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν φιλάει, χώνει τὰ χεῖλιά του μέσα στ' αὐτί του. Καὶ τοῦ βροντοψιθυρίζει:

— Τσιμουδιά, Κακούργε! Εἶμαι ὁ Ἄρης!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Δράκουλα παίρνει ἀμέσως χαρούμενη κ' εὐτυχισμένη ἔκφρασι:

— Μπά, σὲ καλὸ σου, ἀνηψούλα μου! τοῦ λέει. Σάστισα, βρὲ Κορίτσι μου, μὲ τὸ ξάφνιασμα ποὺ μούκανες! Σκέψου πὼς δὲν πρόφτασα, καλὰ - καλὰ, οὔτε νὰ δῶ ποιά εἶσαι; Χά, χά, χά!...

Καὶ καθίζοντας τὸν Ἄρη στὰ γόνατά του, ἐξηγεί στὸν Ἀστυνομικὸ:

— Ἡ μονάκριβη ἀνηψούλα μου, κύριε Ἐπιθεωρητά! Ἀλλὸ ξέρεί πὼς τῆς ἔχω μεγάλη ἀδυναμία! Κι' ὅλο μου κάνει τέτοιες λαχτάρεις! Χά, χά, χά!... Ἀλλὰ συνεχίστε τίς ἐρωτήσεις σας κ. Ντέμπραν. Δὲν πειράζει νὰ σὰς ἀπαντῶ καὶ δεύοντας τὸ πολυαγαπημένο μου αὐτὸ διαβολάκι!

— Παρακαλῶ! κάνει μὲ ὕφος

ἀναγκαστικῆς ἀνοχῆς ὁ Ἐπιθεωρητής. Καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Πηγαίνατε συχνὰ στὸν Πύργο σας, γιὰ νὰ γράφετε, κύριε Χάρμαν;

— Ἀλλοτε ναί!... Τώρα τελευταία, ὅμως, πολὺ σπάνια! Καὶ μόνον ἡμέρα. Ποτὲ νύκτα.

— Ὁ λόγος;

— Ἐπιμένετε νὰ τὸν μάθετε;

— Μά, φυσικά! Γιὰ νὰ σὰς ρωτᾶω...

— Τότε μὲ φέρνετε σὲ δύσκολη θέσι, κύριε Ντέμπραν. Γιατί ντρέπομαι νὰ σὰς τὸν πῶ!...

— Νὰ σὰς πῶ ἐγώ, κύριε Ἀστυνόμε μου! Ὁ θεῖος Ντὰβ φοβάται πᾶ νὰ πηγαίῃ στὸν Πύργο του. Γιατί, τώρα τελευταία, ὁ Πύργος του ἔπιασε... φαντάσματα!

— Ὁ Χάρμαν χαμογελάει:

— Ὅριστε: Σὰς εἶπε τὸ λόγο ἡ ἀνηψιά μου. Ποὺ δὲν τρέπεται οὔτε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ θείου της! Χά, χά, χά!...

— Ὁ Ἐπιθεωρητής ἀπορεῖ:

— Ὡστε φαντάσματα, λοιπόν;

— Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι βέβαιος, κύριε Ντέμπραν. Πάντως πιστεῦτε με, πὼς ἀκουσα πολλές φορές παράξενους θορύβους!... Ἀνάλαφρα ποδοβολητά!... Πόρτες καὶ παράθυρα ν' ἀνοιγοκλείνουν!... Πονεμένα ζογγυτᾶ!...

— Ἐνῶ μέσα στὸν Πύργο δὲν ἔπρεπε νὰ βρισκόσαστε, παρὰ μονάχα ἐσεῖς! συμπληρώνει ὁ Ἀστυνομικὸς.

— Ἀκριβῶς, κ. Ἐπιθεωρητά.

— Καὶ γιατί δὲν ἦλθατε στὴν Ἀστυνομία νὰ τὰ καταθέσετε ὅλ' αὐτά;

«Ο οικόδεσπότης κομπιάζει ν' ἀποκριθῇ. Τὸν ἀντικαθιστᾷ ὁ μὴ ἦ... «Ἀνηψιά» του:

— Γιατὶ ντρεπόταν, κύριέ μου! Ἐπιτρέπεται ἓνας σοδαρὸς ἄνθρωπος νὰ μιλήῃ γιὰ φαντάσματα; Ὑστερὰ ἀποφεύγουμε τὰ μπλεξίματα μὲ τὶς Ἀστυνομίες. Ὅπως ὁ Διάβολος τὸ μοσχολίβανο! Ἔτσι δὲν εἶναι, θεῖε Ντάβ;

— Ναί, Κουκλίτσα μου, ναί! Ὅμως, ὅταν κουβεντιάξουν οἱ μεγάλοι, τὰ καλὰ Κορίτσια δὲν πετάγονται νὰ λένε τὴ γνώμη τους... Ἔτσι δὲν εἶναι, κύριε Ἐπιθεωρητᾷ;

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΤΟΝ ΥΠΟΨΙΑΖΕΤΑΙ!

Ἡ χαριτωμένη «Ἀνηψιά» πηδάει ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ «Θείου» της:

— Φεύγω, θεῖε Ντάβ! τοῦ κάνει. Ἐχω ραντεβού μὲ μιὰ φίλη μου νὰ πάμε γιὰ τέννις!

— Μείνε, Κουκλίτσα μου! κάνει ἀνήσυχος ὁ Χάρμαν πού δὲν θέλει νὰ χάσῃ τὸν Ἄρη μὲς' ἀπὸ τὰ χέρια του.

Καὶ προσθέτει ρίχνοντας μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν Ἐπιθεωρητᾷ:

— Σὲ λίγο θὰ φύγῃ ὁ Κύριος... Θὰ σὲ πάω ἐγὼ στὸ τέννις, μὲ τ' ἀμάξι μου...

— Ἀδύνατον, θεῖε Ντάβ! Ἐχω ἀργήσει, ἄλλωστε...

Καὶ καθὼς τὸν ἀγκαλιάζει πάλι ἀπὸ τὸ λαιμό γιὰ νὰ τὸν γεμίσει φιλία, ξανακολλάει τὰ χεῖλια τῆς στ' αὐτὴ του:

— Θὰ ξαναγυρίσω Κακοῦργε! τοῦ ψιθυρίζει. Θὰ ξαναγυρίσω μόλις φύγῃ ὁ Ἐπιθεωρητᾷς.

Καὶ ἀποχαιρετῶντας μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι τοῦ χεριοῦ τῆς τὸν κ. Ντέμπραν, φεύγει χορεύοντας καὶ σιγανοτραγουδώντας:

— Τρά, λα, λα, λα!... Τρά, λα, λα!...

Εἶναι πραγματικὰ ἀξιοθαύματος στὶς μεταμφιέσεις τοῦ ὁ Μικρὸς Φαντομάς!

Ἡ χαριτωμένη μορφή του. Ἡ κομφή του ἐμφάνισι. Καὶ ἡ λεπτὴ γλυκεῖα κοριτσιίστικη φωνή του, θὰ μπορούσε νὰ ξεγελάσῃ καὶ τὸν πιὸ προσεκτικὸ ἢ καχύποπτο παρατηρητᾷ...

Κανένας δὲν θὰ ὑποψιάζοταν ποτὲ πὼς κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ εὐθυμο καὶ τρυφερὸ γυναικεῖο πλάσμα, κρύβεται ἓνα σοδαρὸ καὶ ξεροδύναμο Ἀγόρι!...

.....

Ὁ Ἐπιθεωρητῆς Ντέμπραν τελειώνει σὲ λίγο τὴν τυπικὴ ἐξέτασι τοῦ Ντάβ Χάρμαν, σχετικὰ μὲ τὴν ἀνατίναξι καὶ καταστροφὴ τοῦ Πύργου του.

Καὶ φεύγει, ζητώντας ἀπὸ τὸν... «διάσημο Συγγραφέα» χίλιες συγνώμες γιὰ τὴν ἐνόχλησι.

Δὲν ἔχουν περάσει λίγα λεπτά ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ἀστυνομικοῦ, ὅταν στὸ γραφεῖο τοῦ Δράκουλα ξαναμπαίνει ὁ Ἄρης. Τώρα δὲν ὑποκρίνεται πιὰ οὔτε στὸ βάδισμα, οὔτε στὶς κινήσεις καὶ στὶς γκριμάτσες, οὔτε στὴ φωνή. Μόνο πού ἐξακολουθεῖ νὰ φοράῃ τὰ γυναικεῖα ρούχα.

Ἔτσι, ξαπλώνει ἀτάραχος σ' ἓναν καναπέ, πλάι στὸ γραφεῖο.

Καὶ μουρμουρίζει μετὰ τὴ δική του βαθιὰ καὶ ἀρρενωπὴ φωνή:

— Ἦρθα νὰ σοὺ ζητήσω μιὰ χάρη, Δράκουλα...

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας τὸν πλησιάζει ἀγριέμενος, προτείνοντάς του τὴν κάννη ἑνὸς πολύσφαιρου πιστολίου:

— Πολλὰ μοὺ τάχεις κάνει, σκύλε! μΟΥΓΓΡΙΖΕΙ. Καίρὸς εἶναι νὰ ἡσυχάσω πιά ἀπὸ σένα!

Καὶ κάνει νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη...

Ὅμως ἡ φωνὴ τοῦ Ἄρη τὸν συγκρατεῖ:

— Εἶσαι πολὺ ἀνόητος, ἂν νομίζεις πὼς μπορεῖς νὰ με σκοτώσης, τοῦ λέει ἥρεμα. Τὸ «Ἐγγραφο» ποὺ θὰ σὲ ρίξῃ στὴν ἀτίμωσι καὶ θὰ σὲ στείλῃ στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα, βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια. Μόλις πεθάνω θὰ παραδοθῇ ἀμέσως στὰ χέρια τοῦ Γενικοῦ Εἰσαγγελέα!

Ὁ Χάρμαν χλωμιάζει. Τὸ δεξιὸ χέρι του, ποὺ κρατᾷ τὸ πιστόλι χαμηλώνει ἀργά... Παύει πιά νὰ τὸν σημαδεύῃ μετὰ τὴν κάννη...

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς τοῦ ξαναλέει:

— Ἦρθα νὰ σοὺ ζητήσω μιὰ χάρη, Δράκουλα...

Ὁ Κακοῦργος μουρμουρίζει τώρα ὑποτακτικὰ:

— Λέγε, λοιπόν...

— Νὰ χρησιμοποίησῃς τὸ πιστόλι ποὺ κρατᾷς καὶ γιὰ μιὰ καλὴ πράξι...

— Λέγε: τί νὰ κάνω;

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἄρη ἀντηχεῖ βαρειά, σκληρὴ καὶ ἀπονη:

— Ν' αὐτοκτονήσῃς, Χάρμαν! Νὰ τινάξῃς τὰ ἐγκληματικὰ μυαλά σου στὸν ἀέρα! Ὅπως τινά-

χτηκε στὸν ἀέρα καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς Πύργος σου!...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Δράκουλας ξανασηκώνει τ' ὀπλισμένο του χέρι. Καὶ μετὰ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου δίνει τρομερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς, μόλις προφθαίνει νὰ βγάλῃ ἕναν πονεμένο βόγγο. Καὶ σωριάζεται κάτω ἀνίσθητος!...

Ὁ Χάρμαν βγάζει ἀπὸ κάποιο συρτάρι τοῦ γραφείου ἕνα σχοινί. Τοῦ δένει γερὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια...

Ἀμέσως μετὰ, γυρίζει στὸ δίσκο τοῦ τηλεφώνου του, τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ τῶν Τριῶν Παιδιῶν.

Καὶ ἀλλάζοντας τὴ φωνή του, ἔτσι ποὺ νὰ γίνῃ ὁλοῖδι καὶ μετὰ τὴ φωνὴ τοῦ Ἄρη, τηλεφωνεῖ: (*)

— Ἐμπρός!...

Ἡ φωνὴ τοῦ Φαντεκεξ φθάνει ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ σύρματος:

— Ποιὸς γαῖδαρος τελεφωνεῖ, πάλι, περικαλῶ;

— Εγώ, βρέ δλᾶκα! Φώνωξέ μου ἀμέσως τὴ Δανάη...

Ὁ Κεφάλας ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴν ποὺ τοῦ μίλησε:

— Γεῖά σου, Μικροφαντομά, λεβέντη! τοῦ φωνάζει. Ἀπὸ ποῦ μᾶς τηλεφωνεῖς, βρέ;

(*) Ὁ Δράκουλας ἔχει τὴν καταπληκτικὴν ἱκανότητα νὰ μιμῆται τίς φωνὲς καὶ τίς ὁμιλίαις τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Ἄρης.

—'Ηλίθιε! Φώναξέ μου τὴ Δανάη, σοὺ εἶπα!... Εἶναι ἀνάγκη νὰ τῆς μιλήσω ἀμέσως...

—'Ο Φαντεκὲς διστάζει:

—Λυπάμαι νὰ τὴν ἀξυπνήσω, βρὲ "Αρη! Ψοφολογᾷ σὰν... ἄγγελουδι, ἢ καῦμενούλα!...

Τέλος καὶ μὲ τὰ πολλά, ὁ ξεροκέφαλος... Κεφαλὰς ἀποφασίζει νὰ ξυπνήσῃ τὸ Κορίτσι. Κ' ἐκεῖνο, ἀκούοντας πὼς εἶναι ὁ "Αρης, ἀρπάζει τὸ ἀκουστικό. Τὸν ρωτᾷ μ' ἓνα χαριτωμένο χαμόγελο:

—'Ορίστε, παρακαλῶ... Λέγετε... Δεσποινίς!

—'Ο Δράκουλας, ποὺ ἀπομιμνῆται στὴν ἐντέλεια τῆ φωνῆ τοῦ "Αρη, τὴν προστάζει ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος:

—Δανάη: Ντύσου γρήγορα κ' ἔλα νὰ μὲ βρῆς: Εἶμαι στὸ Μέγαρο τοῦ Ντὰβ Χάρμαν. Κούπερβιλ 405, ἐδῶ στὸ Σικάγο.

—Στὸ σπίτι τοῦ Δράκουλα βρῖσκεσαι; ρωτᾷ κάπως χαμένα ἡ Νέα.

—Ναί, ἀλλὰ λάθος εἶχαμε κάνει. 'Ο Ντὰβ Χάρμαν δὲν εἶναι οὔτε Δράκουλας, οὔτε Κακούργος, οὔτε Κατάσκοπος. Εἶναι ἓνας καλὸς καὶ φιλήσυχος Συγγραφέας! Γνωρίστηκα μαζί του καὶ μοῦ ἀνέθεσε νὰ κυνηγήσω τὸν πραγματικὸ Δράκουλα. Θὰ μᾶς δώσῃ ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια γιὰ τὰ πρῶτα μας ἔξοδα!...

—'Η Δανάη ὅταν ἀκούει γιὰ λεπτὰ, ἐνθουσιάζεται. "Ἐχει μεγάλη ἀδυναμία στὰ ὁμορφα φορέματα καὶ στὸ στολίδι.

—Πόσα εἶπες, "Αρη; Ἐκατὸ χιλιάδες δολλάρια;

—Ναί!

—Καὶ θὰ μοῦ δώσῃς τὰ μισά;

—Βεβαίως!

—Τότε περίμενε. "Ἐρχομαι!

—'Αμέσως ὅμως, κατὶ θυμάται:

—"Αρη...

—Τί Δανάη;

—Γιὰ συμβούλεψέ με κ' ἐσύ: Πρέπει νάρθω, ἢ δὲν πρέπει;

—Γιατί νὰ μὴ πρέπει; Δὲν σὲ καταλαβαίνω!...

—Μὰ τόσο γρήγορα ξεχνᾷς; Ἐσύ δὲν μοῦ εἶπες πὼς κ' ἐσένα τὸν ἴδιο ν' ἀκούσω νὰ μοῦ λὲς νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ σπίτι μας, νὰ μὴ βγῶ!...

—'Ο Δράκουλας, μὲ τὴν ἀλλαγμένη φωνή, κομπιάζει:

—Ναί, βέβαια... Μὰ δὲν κατάλαβες; Ἀστεία στὸ εἶπα...

—Γιὰ νὰ γελᾷσαι!...

—Ἐν τάξει! Τότε ἔρχομαι ἀμέσως. Παίρνω ἓνα ταξὶ καὶ φθάνω. Πὼς εἶπες τὴ διεύθυνσι;

—Κούπερβιλ 405.

—Ὁραῖα!... Κ' ἐσύ τὸ νοῦ σου στὰ λεφτά, "Αρη! Πρόσεξε νὰ μὴ μᾶς τῇ σκάσῃ ὁ Συγγραφέας!...

Ο ΑΡΗΣ ΘΥΣΙΑΖΕΤΑΙ

Δὲν ἔχει περάσει οὔτε μισὴ ὥρα, ὅταν ἡ Δανάη φθάνει στὸ μέγαρο τοῦ Χάρμαν. 'Ο γηραιὸς Καμαριέρης τὴ συνοδεύει ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου του.

—'Ο Δράκουλας τὴ δέχεται εὐγενικά. Ἀλλὰ κλειδώνει μὲ τρόπο τὴν πόρτα ποὺ μπήκε.

—Εἶσθε ἡ δεσποινὶς Δανάη;

—Ναί! "Ἡρθα ξεῦρετε γιὰ τὰ χρήματα. Ποῦ εἶναι ὁ "Αρης;

Τῆς τὸν δείχνει πάνω στὸν καναπέ. "Ἐχει ξαναστῇ τὶς αἰσθήσεις του τώρα. "Ὁμως ἔξα-

Ἡ ομορφή χαριτωμένη «μικρούλα» φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν τριῶν Παιδιῶν. Ὁ Φαντεκέξ τῆς φωνάζει :

κολουθεῖ νὰ βρίσκεται δεμένος χειροπόδαρα.

Ἡ Νέα τὸν κυττάζει χαμένα :

— Ἦξερα πῶς εἶσαι γιὰ δέσιμο, Ἀρη! Μὰ δὲν περίμενα νὰ σὲ βρῶ καὶ... δεμένον!

— Ποιὸς σοῦ 'πε νάρθες ἐδῶ; τὴ ρωτᾷ ἄγρια ὁ Ἀρης.

Ἡ Δανάη ἀπορεῖ :

— Ἐσὺ δὲν μοῦ τηλεφώνησες; Ἀφοῦ ἄκουσα τὴ φωνή σου.

— Καὶ ξέχασες, λοιπόν, τί τοῦ εἶχα πῆ;

Ἐπεμβαίνει τώρα ὁ Χάρμαν :

— Ἐγὼ σοῦ τηλεφώνησα, Κοπέλλα μου... Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς γιὰ τὸ φίλο σου. Τώρα

ποὺ ἦρθες ἐσὺ, θὰ τὸν λύσω νὰ φύγῃ... Πρέπει νὰ πεταχτῇ νὰ μοῦ φέρῃ κάποιο ἔγγραφο...

Ἀν δὲν τὸ φέρῃ, θὰ σὲ σκοτώσω.

Ἀν τὸ φέρῃ θὰ σ' ἀφήσω λευθερῇ!...

Ἡ Δανάη δὲν περιμένει ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Σὰν ματαιωμένη τίγρις χύνεται πάνω του! Ζητάει νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια μὲ τὰ νύχια τῆς :

— Κακοῦργε!... Ἐκδιαστή!

οὐρλιάζει ἄγρια.

Ὅμως ὁ Δράκουλας ἔχει ἔτοιμο τὸ ἀντιφάρμακο γιὰ τὰ γυναικεῖα νεῦρα: Μιὰ γερὴ γροθιά του σωριάζει τὴ Νέα ἀναί-

σθητη πάνω στον αντικρινό και ναπε.

“Υστερα κτυπάει τὰ χέρια του τρείς φορές...

Σχεδόν άμέσως ό γηραλέος καιμαριέρης παρουσιάζεται. “Ο Χάρμαν τού δείχνει τó άναίσθητο Κορίτσι:

— Πάρ’ την από δώ, Σμίθ... Κλειδώσε την εκεί που ξέρεις...

“Ετσι και γίνεται...

“Ο Δράκουλας, μόνος τώρα, λύνει τὰ χέρια και τὰ πόδια τού “Αρη:

— Είσαι ένα έξυπνο, χεροδύναμο, ικανό κι άπρόμητο παλικάρι! τού ξαναλέει. Πολύ θά ήθελα νά σε κάνω γιό, βοηθό και κληρονόμο μου!... “Ομως, άς τελειώσουμε πρώτα τη μία δουλειά. “Υστερα τὰ ξαναλέμε... Πήγαινε άμέσως νά μου φέρης τó έγγραφο. Άλλοιώς, ξέρεις ποιά τύχη περιμένει την άγαπημένη σου...

— Μ’ έκδιάζεις Κακούργε! μουγγρίζει ό “Αρης.

“Ο Χάρμαν χαμογελάει άτάραχος:

— Μήπως εσύ δέν μ’ έκδιάζεις μ’ αυτό τó χαρτί; “Εσύ κρατάς ένα έγγραφο κ’ εγώ μιá κοπέλλα. “Ελα νά κάνουμε ανταλλαγή. Τί πιό τίμιο άπ’ αυτό που σου προτείνω!...

“Ο Μικρός Φαντομάς, με τὰ γυναικεία ρούχα που φοράει, φαίνεται αυτή τη στιγμή άστείος και άξιολύπητος:

— Τó χαρτί δέν θά στο δώσω ποτέ! τού κάνει άποφασιστικά.

— Ούτε κ’ εγώ τó Κορίτσι! τού άποκρίνεται ό Δράκουλας. “Υπάρχει όμως μιá μικρή διαφορά, μεταξύ μας: “Εσύ τó έγγρα-

φο που κρατάς, δέν μπορείς νά τó σχίσης. “Ενώ εγώ την Κοπέλλα θά τή σκοτώσω!...

“Ο “Αρης συνεχίζει:

— Τó χαρτί δέν στο δίνω, είπα! “Ομως, αν θέλεις, μπορούμε νά κάνουμε άλλη συμφωνία.

— Λέγε.

— Ν’ άφήσης τη Δανάηλεύθερη... Και νά κρατήσης σκλαβο σου έμένα!... Θά σε βοηθάω... Θά κάνω ό,τι μου λές! “Ο,τι με διατάξεις!...

— Και τó έγγραφο; ρωτάει σκεπτικός ό Δρακουλας.

— Σου είπα: Θά τó κρατήσω εγώ!

— Και δέν θά πάη ποτέ στα χέρια τού Εισαγγελέα;

“Ο Μικρός Φαντομάς άποκρίνεται αινιγματικά:

— Αυτό θά έξαρτηθί από σένα!...

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

“Ο Ντάβ Χάρμαν μένει γιá λίγο άναποφάσιτος και βαθειά συλλογισμένος. Τέλος τού προτείνει την παλάμη:

— “Εστω!... Είμαστε σύμφωνοι! “Ας σφίξουμε τὰ χέρια μας...

“Ο “Αρης δέν δέχεται τη χειραψία. “Ο Δράκουλας έπιμένει:

— “Ελα, λοιπόν. “Ας γίνουμε πιá φίλοι.

“Ο Μικρός Φαντομάς τού δηλώνει καθαρά και ξάστερα:

— Δέν σφίγγω ποτέ τó ματωμένο χέρι ένός δολοφόνου! Ούτε και θά γίνω ποτέ φίλος ένός προδότη! “Ενός άτιμου!...

“Ο κακούργος κ’ έκφυλος “Ε-

πιστήμονας γελάει ἀναίσθητα:

— Χά, χά, χά!... Νὰ γι' αὐ-
τὸ μ' ἀρέσεις καὶ σ' ἀγαπᾶω.
Γιατ' εἶσαι ντόμπρος! Γιατὶ δὲν
φοβάσαι νὰ λὲς αὐτὸ ποὺ σκέ-
φτεσαι!...

Καὶ προσθέτει σοβαρεύοντας:

— Ἄς εἶναι... Κι ἂν ἔχεις
καὶ μερικὰ μικροελαττωματάκια,
δὲν χάλασε ὁ Κόσμος! Κοντὰ
σὲ μένα τώρα, θὰ διορθωθῇς,
σιγά - σιγά! Θὰ γίνῃς τέλειος!

Ὁ Χάρμαν κτυπάει πάλι
τρεῖς φορές τὰ χέρια του. Ὁ
γεροκαμαριέρης ἀνοίγει τὴν
πόρτα καὶ ὑποκλίνεται. Τὰ χέ-
ρια του εἶναι γεμάτα ματωμένες
δαγκωματιές.

— Ἐχει συνέλθῃ ἡ Μικρή,
Σμίθ;

— Ἀρκετά, κύριε! Δὲν βλέπε-
τε τὰ χέρια μου;

— Ξαναφέρ' τὴν ἐδῶ, σὲ πα-
ρακαλῶ...

Ὁ Καμαριέρης κοντοστέκε-
ται:

— Νὰ τὴν φέρω ἐγώ, εἴπατε;

— Φυσικά...

— Ξέρετε, κύριε...

— Τί;

— Θὰ πείραζε νὰ τὴν ἀφήσω
νὰ ἔρθῃ... μόνῃ της!

— Ἐν τάξει, Σμίθ. Πήγαινε.
Κάνε ὅπως σὲ βολεύει καλύτε-
ρα!

.....

Σὲ λίγο μπαίνει ἀλαφιασμέ-
νη, ἡ Δανάη, στὸ γραφεῖο.

— Εἶσαι λεύθερη νὰ φύγῃς!
τῆς λέει ὁ Δράκουλας.

— Καὶ ὁ Ἄρης; ρωτᾷ ἀνή-
συχη.

Τῆς ἀποκρίνεται ὁ ἴδιος:

— Ἐγὼ πρέπει νὰ κάνω ἕνα
μικρὸ ταξιδάκι, Δανάη... Θὰ
λείψω μερικὲς μέρας...

Καὶ προσθέτει ἀποφεύγοντας
νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια:

— Μὲ τὸν κύριο Χάρμαν, ἀπ'
ἐδῶ, τὰ κανονίσαμε. Εἴμαστε
πιὰ φίλοι!...

— Καὶ τὰ λεφτά; ρωτᾷ τὸ
κορίτσι.

— Ποιά λεφτά;

— Τὶς ἑκατὸ χιλιάδες δολλά-
ρια, ποὺ μοῦ εἶπες...

— Ἐγώ;

Ὁ Δράκουλας ἐπεμβαίνει χα-
μογελώντας:

— Ἐγὼ σοῦ τὸ εἶπα, Κοπέλλα
μου. Καὶ θὰ σὰς τὰ δώσω. Πο-
τὲ δὲν παίρνω πίσω τὸ λόγο
μου!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἄρη ἔχει
γίνει κατακόκκινο. Τὸ αἷμα ἔχει
ἀνέβει στὸ κεφάλι του. Καὶ ὁ
Μικρὸς Φαντομὰς γίνεται τρο-
μερὸς ὅταν θυμώνει...

Ἔτσι, σπρώχνει βάνουσα
πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ Γραφείου
τὴν ἀνόητη κ' ἐπιπόλαια Δα-
νάη. Τῆς φωνάζει ἄγρια:

— Φύγε, λοιπόν!... Χάσου απ' τὰ μάτια μου!... Οὐτ, ἐγώ, οὐτ' ἐσύ θὰ πιάσουμε ποτέ στὰ χέρια μας τὸ βρωμερὸ κι ἄτιμο χρῆμα ἐνὸς κακοῦργου καὶ προδότη!... Κατάλαβες;

— Καλά, ντέ! Κατάλαβα! τοῦ κάνει, φεύγοντας φοβισμένη πρὸς τὴν πόρτα τοῦ Γραφείου.

Καὶ προσθέτει με κάποιαν εἰρωνία, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ λόγια του:

— Κατάλαβα πὼς με τὸν κύριο Χάρμαν, απ' ἐδῶ, τὰ κανονίσατε. Εἴσαστε πιά... φίλοι!

ΟΙ «ΑΠΙΣΤΙΕΣ» ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ!

Ἔχουν περάσει δώδεκα ὁλόκληροι μῆνες ἀπὸ τὴν παραπάνω σκηνή...

Ὁ Ἄρης ξη τὴν ὥρα κοντὰ στὸ Δράκουλα... Ἡ Δανάη με τὸν Φαντεκὲς στὸ σπίτι τους. Ἡ σύνταξι ποὺ παίρνει ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ Πατέρα του ὁ Ἄρης, τοὺς φτάνει νὰ ζοῦν χωρὶς στεναχώρια...

Στὸ μεταξύ ὁ μεγαλοφυὴς ἀλλὰ κακοῦργος ἐπιστήμονας ἔχει συμπαθήσει ἀφάνταχτα τὸ ἔξυπνο, περήφανο καὶ γενναῖο Ἑλληνόπουλο... Μέσα σ' ἓνα τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα, κατὰφερε νὰ τοῦ διδάξη τὶς βασικὲς ἀρχὲς ὅλων τῶν τεχνικῶν

ἐπιστημῶν: τῆς Μηχανικῆς, τῆς Χημείας, τῆς Ἡλεκτρολογίας, τῆς Ἀστρονομίας, τῆς Πυρηνικῆς!... Ὁνειρεύεται νὰ τὸν κάνει ἐντάξιο βοηθὸ καὶ διάδοχό του!...

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄρης, ποὺ πάντα διψοῦσε γιὰ ἀνώτερη μόρφωση — χωρὶς νάχη τὰ μέσα νὰ τὴν ἀποκτήσῃ — νοιώθει πανευτυχὴς τώρα!... Καὶ σιγά-σιγά — πεσμένος με τὰ μούτρα στὴ μελέτη — ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεχνάει τὸ θανατερὸ μίσος του πρὸς τὸν κακοῦργο Ἐπιστήμονα. Καὶ νὰ νοιώθῃ γι' αὐτόν, ὅχι βέβαια συμπάθεια ἢ ἐκτίμησι, μὰ ἓναν μεγάλου θαυμασμό γιὰ τὴν καταπληκτικὴ μεγαλοφυΐα καὶ τὶς ἀπέραντες γνώσεις του!...

Στὸ μεταξύ κι ἀπὸ καιρὸ οἱ Ἐφημερίδες ἔχουν πάψει πιά νὰ γράφουν γιὰ τὴ μυστηριώδη ἀντινῆξι τοῦ Μαύρου Πύργου. Στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὰ πιὸ συνταρακτικὰ γεγονότα ξεχνιῶνται γρήγορα. Γιατὶ τὰ διαδέχονται, ἐπίσης γρήγορα, ἄλλα γεγονότα, πολὺ πιὸ συνταρακτικὰ ἀπ' αὐτά!...

Ὁ Ντὰβ Χάρμαν ἔχει ἀγοράσει τώρα ἓνα μικρὸ ξερονήσι, πολὺ κοντὰ στὴν ἀκτὴ. Καὶ μετὰ τὸ πρόσχημα νὰ πηγαίνει νὰ γράφῃ, ἔκτισε σ' αὐτὸ ἓνα τεράστιο καὶ παράξενο οἰκοδόμη-

μα. Μὲ ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις. Καὶ πρὸ παντός μὲ ὑπόγειες κρύπτες καὶ κρυφὲς ἐξόδους... Ἐκεῖ ἔχει ἐγκαταστήσει τώρα τὸ καινούργιο ἐπιστημονικὸ του ἐργαστήριον.

Ὁ Ἄρης βοήθησε, ὅσο μποροῦσε καλύτερα, τὸν κακοῦργο Δάσκαλό του σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα.

Καὶ οἱ μῆνες περνοῦσαν... Καὶ ἡ Δανάη μὲ τὸν Φαντεκεῆ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦνε μονάχοι κι' ἔρημοι!...

Ὅμως ἀφάνταστα ὕμωρη καθὼς εἶναι ἡ Δανάη, ἦταν φυσικὸ νὰ ἔχη καὶ θαυμαστές. Πολλοὶ νεοὶ τῆς ὀρκιζόντουσαν πῶς τὴν ἀγαποῦσαν. Καὶ ζητοῦσαν νὰ γνωρισθοῦν καὶ νὰ σχετιστοῦν μαζί της.

Κ' ἐκεῖνη — ἐπιπόλαια ὅπως πάντα — θέλοντας νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἄρη, ποὺ πίστευε πῶς τὴν εἶχε ξεχάσει πιά, δοκίμαζε νὰ πηγαίνει μαζί τους... Μὰ κανένας ἀπ' ὅλους ὅσους γνώριζε δὲν ἦταν ἀξιοπρεπὴς καὶ περήφανος σὰν κ' ἐκείνον. Ὅλοι τους, ἀργὰ ἢ γρήγορα δείχναν τὶς ταπεινὲς κι ἀνέντιμες προθέσεις τους.

Ἡ Δανάη, φυσικά, τοὺς ἔδιωχνε ἀμέσως μὲ περιφρόνησι καὶ ἀηδία. Αὐτοὶ ὅμως ἐπέμεναν νὰ εἶναι ἐρωτευμένοι μαζί της καὶ

νὰ τὴν ἐνοχλοῦν. Ἔτσι, ἀναγκαζόταν, κάθε φορά, ν' ἀναθέτῃ τὴν ὑπόθεσι στὸν κοντόχοντρο καὶ ὑπερφυσικὰ χειροδύναμο σύντροφό της:

— Φαντεκεῆ!

— ὦπα!

— Βλέπεις αὐτὸν ποὺ κάνει βόλτες ἀπ' ἔξω;

— Ἐρωτοχτυπημένος;

— Ναί! Ἀλλὰ βγήκε σκάρτος στὴ δοκιμὴ.

— Καί, τί γουστάρεις, Ὁμορφοκούκλα μου;

— Νὰ τὸν κάνης νὰ μὲ... ξεαγαπήσῃ!...

Κι ὁ Τζωννυζὼν, πρόθυμος πάντα, κατάφερνε μὲ γροθιές, κλωτσιές καὶ κουτουλιές, νὰ τοὺς στέλνει, ἕναν - ἕναν, στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν!...

— Ἀμάν! ἔλεγε στὴ Δανάη, ὕστερα ἀπὸ κάθε τέτοια... ἀντρωτικὴ κούρα ποὺ ἔκανε στοὺς θαυμαστές της. Στοιμάτα, ἀδερφοῦλά μου, τὶς «δοκιμές». Καθότι, ἔτσι ποὺ πάμε, ὁ μόνος γαμπρὸς ποὺ θ' ἀπομείνῃ στὸ φινάλε, ἀδοκίμαστος καὶ ἀδαρτος, θάμει... τοῦ λόγου μου!

— «ΜΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΠΤΩΜΑΤΑ»!

Καὶ τώρα, ὥς ξαναγυρίσουμε στὸ μέγαρο τοῦ Ντάβ Χάρμαν...

‘Ο Ἄρης κλεισμένος στοῖς διαίτερο γραφεῖο του μελετοῦσε σκυμμένος πάνω σ’ ἓνα μεγάλο τραπέζι γεμάτο ἀνοικτὰ ἐπιστημονικὰ βιβλία.

Ἡ πολὺ δουλειὰ καὶ ἡ μελέτη ἔχουν, σιγὰ - σιγὰ διώξει ἀπὸ τὴν καρδιά του τὴ νωσταλγία γιὰ τὴν παλιὰ του ζωὴ καὶ τ’ ἀγαπημένα του πρόσωπα: Τὴν ὁμορφὴ Δανάη καὶ τὸν ξεκαρδιστικὸ Φαντεκές.

Ἐνα μεγάλο ρολοὶ στοῖς χῶλλ τοῦ Μεγάρου, «τυπάζει αὐτὴ τὴ στιγμὴ δώδεκα φορές.

— Μεσάνυχτα! ψιθυρίζει ὁ Μικρὸς Φαντομάς. Ὁ «Δάσκαλος» δὲν φάνηκε ἀκόμα.

Κι ἀναρωτιέται κάπως ἀνήσυχος:

— Μήπως τοῦτυχε τίποτα; Μὴν ἔπαθε κανένα κακό;

Ἄμέσως ὅμως βάζει στοῖς νοῦ του καὶ τὸ ἀντίθετο:

— Μήπως, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, κάνει ἐκεῖνος κακό; Μήπως ἔχει πέσει πάλι στὰ χέρια του κανένας ἀθῶος πλῆσμα; Μήπως τὸ βάσανίζει, τοῦ ρουφάει τὸ αἷμα, ἢ τὸ πνίγει;

»Πρέπει νὰ φύγω ἀπ’ ἐδῶ! συλλογιέται ψιθυριστά. Ἐνας κακοῦργος σὰν τὸν Χάρμαν, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ διορθωθῇ... Ὁ Διάβολος δὲν γίνεται Ἄγγελος!...

Καὶ νὰ: πάνω σ’ αὐτὲς τὶς σκέψεις, γνῶριμα βιαστικὰ βήματα ἀκούγοντ’ ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀπτόμα. Ὁ μεγαλοφυὴς Ἐπιστήμονας παρουσιάζεται ἀλαφιασμένος:

— Ἄρη! τοῦ κάνει.

— Τί συμβαίνει, Δάσκαλε;

— Μοῦ χρειάζονται νεκροί! Πρέπει νὰ βρῶ ἀμέσως μερικὰ πτώματα!... Ἔστω καὶ νὰ τ’ ἀγοράσω!...

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς τὸ γυρίζει στοῖς ἀστεῖο:

— Μὰ τέτοια ὥρα, Δάσκαλε; Τὰ... μαγαζιά εἶναι κλειστά.

Ὁ Δράκουλας τὸν ἀγριοκυττάζει:

— Τ’ ἀστεῖα νὰ σοῦ λείπουνε!... Πρέπει νὰ με βοηθήσης! Μιὰ μεγάλη ἐφεύρεσι γεννήθηκε πρὶν λίγο, στοῖς μυαλό μου! Ἄν τὴν πραγματοποιήσω, θὰ γίνω ὁ μεγαλειότερος Ἐφευρέτης τῶν Αἰώνων!... Τὸ Κράτος ποῦ θ’ ἀγοράσῃ τὴν ἐφεύρεσί μου αὐτὴ, θὰ γίνῃ παντοδύναμο! Θὰ μπορῇ νὰ κερδίξῃ κάθε πόλεμο! Οἱ πολεμιστὲς του δὲν θὰ λιγοστεύουν ἀπὸ ἀπώλειες σὲ μάχες! Ἀντίθετα, ὅλο καὶ θ’ αὐξάνωνται ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τῶν ἀντιπάλων στρατοπέδων!...

Καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ στὸν Ἄρη, ἐξωφρενικοὺς συλλο-

γισμούς:

«Ο Θάνατος, παιδί μου, δέν εἶναι παρὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς Ζωῆς. Κάτι πού δέν ἔχει ζωὴ μέσα του, δέν μπορεῖ βέβαια καὶ θὰ πεθάνῃ...

— Λοιπόν; ρωτᾷ ἐπιέργως ὁ Νέος.

— «Αρα, ἀφοῦ ὁ Θάνατος κρύβει μέσα του ζωὴ, δέν ἔχουμε παρὰ νὰ βροῦμε τὸν τρόπο νὰ τὴν ἀφυπνίζουμε...

— Καὶ τότε;

— Θὰ μπορούμε ν' ἀνασταί-

νουμε τοὺς νεκροὺς. Νὰ τοὺς ἀφαιροῦμε τὴ θελήσι. Νὰ γίνονται ἀνδρείκελλα καὶ ρομπὸτ στὰ χέρια μας!...

»Μετὰ ἀπὸ κάθε μάχη, οἱ σκοτωμένοι στρατιῶτες θὰ ξαναζωντανεύονται. "Αν ἀνῆκουν βέβαια στὴ δύναμη τοῦ Κράτους πού θάχη ἀγοράσει τὴν ἐφεύρεσί μου! Μὰ καὶ ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους τοῦ ἐχθροῦ θὰ μποροῦν νὰ ἔχουν τεράστιες ἐνισχύσεις αὐτοὶ πού θὰ κατέχουν τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ἐπαναφορᾶς στὴ

Ἡ παράξενη «Κοπελλίτσα» καταφέρνει, σκορπίζοντας χαμόγελα στοὺς Ἀστυνομικοὺς, νὰ φθάσῃ μέχρι τὴν ἀπηγορευμένη ζώνη.

Ζωή. Γιατί κ' εκείνοι θα ξαναζωντανεύονται. Θα γίνονται μάχιμοι στρατιώτες της αντίθετου παρατάξεως!...

Καί καταλήγει στην τρελλή επιθυμία του:

— Μοῦ χρειάζονται, λοιπόν, νεκροί! Πρέπει νὰ βρῶ ἀμέσως μερικά πτώματα γιὰ νὰ κάνω, ἀπόψε κι ὅλας, τὰ πειράματά μου!...

Ὁ Ἄρης τὸν κυττάζει παράξενα:

— Σοβαρὰ μιλάς, Δάσκαλε; Τὰ πτώματα δύσκολα βρίσκονται!...

— Ναι! Μὰ εὐκολὰ φτιάχνονται!...

ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Τὰ μάτια τοῦ Μικροῦ Φαντομά σκοτεινιάζουν:

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Τὸ δύσκολο εἶναι νὰ κάνης τὸ νεκρὸ - ζωντανό! Ὁχι τὸν ζωντανό - νεκρό! Κατάλαβες;

Ὁ Ἄρης τὸν ρωτᾷ ἀνατριχιάζοντας:

— Θὰ σκοτώσης δηλαδὴ ἀθῶους ἀνθρώπους γιὰ νὰ φτιάξης τὰ πτώματα ποὺ σοῦ χρειάζονται;

— Ἀκριβῶς! Τί σημασία ἔχουν μερικές ζωὲς μπροστὰ στὸ

θρίαμβο τῆς Ἐπιστήμης;

Καί διατάζει τὸν προστατευόμενό του:

— Βγὲς ἀμέσως στοὺς δρόμους, Ἄρη. Μάζεψε, μὲ κάποιο πρόσχημα, μερικοὺς ἀπὸ τοὺς τόσους καὶ τόσους ἄχρηστους ζωντανοὺς ποὺ κυκλοφοροῦν ἔξω. Φέρ' τους ἐδῶ... Ἐγὼ μὲ τὸ στιλέττο μου θ' ἀναλάβω νὰ τοὺς μετατρέψω σὲ χρήσιμα πτώματα. Ὑστερα θὰ τοὺς φορτώσουμε στὸ μεγάλο αὐτοκίνητο. Θὰ τοὺς μεταφέρουμε στὴν ἐρημικὴ ὁκτῆ. Κι ἀπὸ 'κεῖ μὲ τὴ βενζινακάκτο στὸ ξερονήσι μας. Ἐκεῖ θ' ἀρχίσω τὰ πειράματά!... Θὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ σένα νὰ τὰ παρακολουθήσης...

Ὁ Ἄρης τὸν κυττάζει μὲ φρίκη:

— Μὰ τόσο κακοῦργα ψυχὴ ἔχεις, λοιπόν; τοῦ κάνει. Μὲ τόσο ἥσυχη συνείδησι εἶσαι ἔτοιμος νὰ σκοτώσης ἀθῶους ἀνθρώπους;

Ὁ μεγαλοφυὴς Ἐπιστήμονας ἀγριεύει:

— Θὰ κάνης αὐτὸ ποὺ σὲ διατάζω ἐγώ! Ἔτσι συμφωνήσαμε! Καί τὰ πολλὰ λόγια νὰ σοῦ λείπουνε!

Τὸ Ἑλληνόπουλο βρίσκεται τώρα σὲ πολὺ δύσκολη θέσι: Πραγματικὰ εἶχε ὑποσχεθῆ στὸν

Χάρμαν νὰ τὸν βοηθάει. Νὰ ἐκτελῇ πρόθυμα καὶ χωρὶς συζήτησι κάθε διαταγὴ του. Καὶ ὁ Ἄρης εἶναι ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ καλύπτεται τὸ χόρνον νὰ πεθάνουν, παρὰ νὰ μὴν κρατήσουν τὸ λόγο ποὺ ἔδωσαν!...

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει συλλογισμένος κι ἀναποφάσιστος. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ... Ὁμως ξαφνικὰ μιὰ σωτηρία ἰδέα φωτίζει τὸ μυαλό του:

— Ὅχι, Δάσκαλε, τοῦ λείει. Γιὰ νὰ βροῦμε τὰ πτώματα ποὺ χρειάζονται, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σκοτώσουμε ἀθώους ἀνθρώπους!

— Ἀλλά; Ποῦ θὰ τὰ βροῦμε;

— Στὰ νεκροταφεῖα τοῦ Σικάγου! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Μικρὸς Φαντομάς.

Καὶ προσθέτει:

— Κάθε μέρα θάβονται ἑκατοντάδες νεκροὶ στὸ καθένα ἀπ' αὐτά...

Ὁ Χάρμαν συμφωνεῖ ἀμέσως:

— Naί!... Δίκιο ἔχεις... Μποροῦμε τὶς νύχτες νὰ ξεθάβουμε ὅσους θέλουμε... Ὅσο γιὰ τοὺς Νυκτοφύλακες, αὐτοὶ ἔχουν πολὺ βολικὴ τὴν ὄρασι! Ἀμα τοὺς βάλης στὸ χέρι μερικὰ ἑκατοστάκια, παύουν νὰ βλέπουν!... Ἐμπρὸς λοιπόν: Πῶμε στὸ Πέμπτο Νεκροταφεῖο τοῦ Σικάγου. Εἶναι τὸ πιὸ ἀπόμερο καὶ ἡσυχό!...

.....

ΞΕΘΑΒΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Τὸ Πέμπτο Νεκροταφεῖο τοῦ Σικάγου βρίσκεται, ὅπως ξέρομε, στὸ ἀπόμερο καὶ ἡσυχό προάστειο Βάντεμ. Πολὺ - πολὺ κοντὰ στὸ μικρὸ φτωχικὸ σπιτάκι τῶν Τριῶν Παιδιῶν.

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Χάρμαν — μὲ σθησμένα φῶτα — φθάνει ἐκεῖ, ὁ Ἄρης τὸν παρακαλᾷ:

— Νὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμὴ στὸ σπίτι μας... Ἐναν ὁλόκληρο χρόνο ἔχω νὰ 'δῶ τὴ Δανάη καὶ τὸν Φαντεκέξ!...

— Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ ἐπισκέψεις! τοῦ κάνει ὁ Δράκουλας. Πρέπει νὰ ξεθάψουμε καὶ νὰ μεταφέρουμε στὸ ξερονήσι τὰ πτώματα, πρὶν ξημερώσῃ...

Ὁ Χάρμαν ἔχει φορέσει μιὰ μαύρη μάσκα στὰ μάτια. Καὶ μιὰ ἐργατικὴ τραγιάσκα στὸ κεφάλι του!...

Κ' οἱ δύο μαζί τώρα, πηδᾶνε τὸν χαμηλὸ μαντρότοιχο. Μπαίνουν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Νεκροταφεῖου!...

Τὸ φυλάκειο τοῦ Νυκτοφύλακα, εἶναι φωτισμένο.

— Περίμενε ἐσὺ ἐδῶ, λέει στὸν Ἄρη. Θὰ πάω νὰ συνεννοηθῶ μαζί του. Πρέπει νὰ μάς

βοηθήση. . .

‘Ο “Αρης περιμένει αρκετά έ-
κει, τουρτουρίζοντας στο διαβο-
λεμμένο ξεροβόρρι. . .

Τέλος ο Δράκουλας γυρίζει
μόνος. Κρατάει μια άξινα κ’ ξ-
να φτυάρι. . .

— Τò πρώτο πτώμα τò οίκο-
νομήσαμε! μουρμουρίζει ικανο-
ποιημένος. Καί μάλιστα, χωρίς
νά κουραστούμε νά σκάσουμε!

— ‘Ο Φύλακας; ρωτάει ανή-
συχος ο “Αρης.

— Γι’ αυτόν σου μιλάω, παι-
δί μου! . . . Δεν ήθελε με κανένα
τρόπο νά μās βοηθήση. Ούτε
δέχτηκε τὰ λεφτά που του δινά.
Ζητούσε, καλὰ καὶ σώνει, νά τη-
λεφωνήση στην “Αστυνομία! . . .

— Καὶ τὸν σκότωσες, Κα-
κούργε;! ψιθυρίζει με δέος ο
Μικρὸς Φάντομάς.

— Γιατί; “Αν ήσουν ἐσύ θὰ
τὸν ἄφηνες νά τηλεφωνήση;

‘Ο “Αρης χαμηλώνει τὸ κεφάλι
του. Τί θὰ μπορούσε ν’ ἀπο-
κριθῇ σὲ μιὰ τέτοια ἐρώτησι! . .

“Ετσι, ψάχνοντας στοὺς τά-

φους με τὸ κλεφτοφάνταρο, ξεχω-
ρίζουν ἕναν φρεσκοσκεπασμέ-
νον.

— Αὐτὸν θ’ ἀνοίξουμε! μουρ-
μουρίζει ο Δράκουλας. Μοῦ
χρειάζονται φρέσκα πτώματα.
Νὰ μὴ ἔχει ἀρχίση ἡ ἀπο-
σύνθεσις! . . .

Τὸ “Ελληνόπουλο παίρνει τὴν
άξινα κι ἀρχίζει νά σκάβῃ τ’
ἀφράτα χώματα. ‘Ο Χάρμαν τὰ
βγάζει με τὸ φτυάρι! . . .

Σὲ λίγο τραβοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν
βαθὺ μακρόστενο λάκκο, ἕνα με-
γάλο καινούργιο φέρετρο. . . ‘Ο
κακούργος “Επιστήμονας κάνει
νά τὸ ἀνοίξῃ. . . Τὰ ἐκφυλα μά-
τια του ἔχουν πάρει μιὰ ἐγκλη-
ματική ἐκφρασι.

Μὰ δὲν προφθαίνει. . .

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα ἄγριο
ζεφωνητὸ σχίζει τὸ ζοφερὸ σκο-
τάδι. “Ερχεται νά ταραξῇ τὴ
μοκάβρια νεκρική ἡσυχία τῶν
τάφων! . . .

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ έ λ ο ς

ΠΟΛΛΕΣ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

τρόμου, φρίκης, αγωνίας και μυστηρίου έχετε διαβάσει
στη ζωή σας.

Όμως σαν την 5η Περιπέτεια του θρυλικού πιά «ΜΙ-
ΚΡΙΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ».

“Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ,,

δέν έχετε διαβάσει ποτέ !

Είναι μια από τις καλύτερες περιπέτειες που έχει
γράψει ο

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Υπομονή λοιπόν μέχρι την έρχόμενη Τρίτη που θα κυ-
κλοφορήσει :

“Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ,,

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ.

Θα χάσουν όλοι δέν τη διαβάσουν !

ΜΕΘΑΥΡΙΟ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ

κυκλοφορεῖ τὸ ἑκατοστὸ τεῦχος τοῦ ἀθάνατου
Περιοδικοῦ :

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

μὲ τὴν ἀριστουργηματικὴ περιπέτεια Ζούγκλας :

"ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ,"

Γραμμένη ἀπὸ τὸν
ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» εἶναι σήμερα τὸ μοναδικὸ ἀνάγνωσμα Ζούγκλας ποὺ κυκλοφορεῖ στὴν Ἑλλάδα.

ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Κυκλοφορεῖ κάθε Τρίτη.

Συγγραφεὺς : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**. Βερανζέρου
26β Ἀθήναι.

Ἑκδότης : **ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ**.

Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἀγκυρα» Πειραιῶς 18. — Ἀθήναι.

Σημ. Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 4

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.

“ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ,”

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

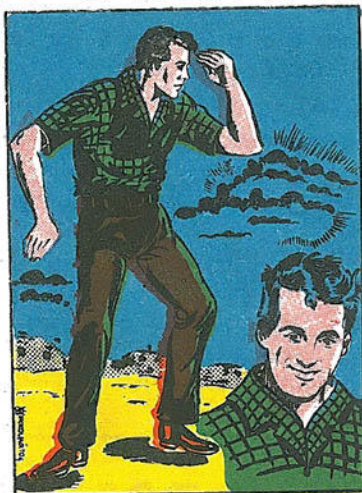
Τις γράφει Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

Κυκλοφορεί
κάθε Τρίτη

Ο «ΓΚΑΟΥΡ— ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορεί
κάθε Πέμπτη

Ο ΑΡΗΣ

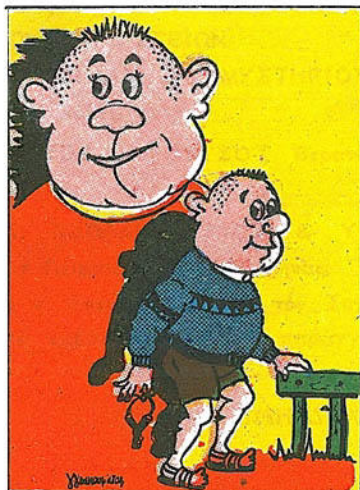
Α'. ΣΕΙΡΑ

- 1) Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.
- 2) Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ.
- 3) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ.
- 4) Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.
- 5) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ.
- 6) ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ.
- 7) Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΪΣΚΑ.
- 8) Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(ΚΑΙ ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Η ΔΑΝΑΗ

Ο ΦΕΝΤΕΚΕΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ “Α Γ Κ Υ Ρ Α”, ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛΕΦ. 523.694